

Adventes Vēstis

2007. gada decembris, #12 (142)

Vienoti Kristus
žēlastībā

TĒMA:
LABDARĪBA -
VAIRĀK NEKĀ
MIRKĻA
IMPULSS

VIENTULĪBAS
SAJŪTA - DIEVA
KLAUVĒJIENS

ĢIMENŪ
KONSULTANTI
IZGLĪTOJAS

PRIEKULES
DRAUDZEI
JUBILEJA

INTERVIJA:
DANIĒLS DUDA -
ADVENTISTIEŅIEM
IR JĀMAINĀS

Latvijas ziņas	3
Ārzemju ziņas	6
Numura tēma	8
Intervija	12
Bībele saka	14
Ģimene	16
Jaunieši	18
Bērniem	20
Vēsture	22
Citu konfesiju ziņas	23

Pārmaiņu laiks

Jūs turat savās rokās jaunās “Adventes Vēstis”: krāsainākas, biežākas, ar jaunām tematiskām lappusēm un jauniem autoriem. Kā man nesen teica viena draudzes māsa, kurai es pastāstīju par gaidāmajām pārmaiņām avīzē: “Sen jau bija laiks to darīt.” Nav jau tā, ka mēs visus šos vairāk nekā 10 gadus būtu stāvējuši uz vietas. “Adventes Vēstis” no 4 lappuses bieža biļetena izauga līdz 16 lappušu Latvijas adventistu draudžu savienības izdevumam, kura mērķis bija informēt gan par jaunumiem draudžu dzīvē; gan paust oficiālo viedokli dažādos jautājumos; gan arī atspoguļot draudzes locekļu nostāju un viedokļus; tāpat sniegt padomus visdažādākos jautājumos un dzīves jomās. Tas viss bija un būs arī turpmāk.

Kas tad mainās (ne tikai vizuāli)? Jaunajā izdevumā turpmāk tiks apskatīti aktuāli un daudzus interesējoši jautājumi: būs viens visaptverošs numura temats. Būs intervētas personas, kuru garīgā un darba pieredze var būt interesanta lasītājiem. Īpašs atvērums tiks veltīts draudzes jauniešiem, un viņi paši to arī gatavos. Nebūs aizmirstas arī ģimenes un īpaši bērni, kuriem jaunajā izdevumā būs atvēlēta sava daļa. Kā iepriekš, visi, kas grib nobaudīt garīgo maizi, varēs to atrast vēl vienā atvērumā. Un, protams, gan atsevišķi draudzes locekļi, gan ģimenes, gan draudzes varēs dalīties savā garīgajā pieredzē, līdzdalīt notikumus un pārdomas. Joprojām vietējo draudžu ziņas un arī ziņas no tālākām zemēm neizpaliks. Bet saturs tiks veidots tā, lai to būtu interesanti lasīt ne tikai adventistu draudžu locekļiem. Lai visu to varētu paveikt, avīzes veidotāju loks ir paplašinājies, mums ir izveidota lielāka nekā līdz šim redakcija. Jau tagad pateicos viņiem visiem par lielo darbu un jau arī par nākamajiem numuriem. Bet tikpat svarīgs man ir jūsu – lasītāju – viedoklis, domas, idejas un ierosinājumi. Ar nepacietību gaidīsim jūsu liecības, pārdomas, reakciju uz jau publicēto un ieskatu nākotnē. Arī notikumus no jūsu draudzēm un ziņas par gaidāmiem pasākumiem. Joprojām būs vieta sludinājumiem un garīga satura reklāmai.

Veidosim avīzi kopā un lūgšim, lai šis darbs ir Dieva svētīts!

„Adventes Vēstu” redaktore Tatjana Tomsone

Jauniešu dievkalpojumi

Rīgā reizi mēnesī

Uz kādiem jautājumiem Tu dzīvē meklē atbildes? Ko jaunu vēlies uzzināt dievkalpojumā? Kā kopīgi pagodināt un slavēt Dievu?

Šie ir būtiski jautājumi katram jauniešim. Tādēļ adventistu Rīgas 1. draudzes jaunieši ir sākuši veidot īpašus jauniešu dievkalpojumus ar skečiem, video un pārrunām par jauniešiem aktuālām tēmām. Dievkalpojumi notiek reizi mēnesī Baznīcas ielā 12a Mazajā zālē.

Lūk, ko jaunieši Daumants, Rūta un Mārtiņš atbildēja uz jautājumu: “Ko Tev nozīmē jauniešu dievkalpojumi?”

Daumants: “Jauniešu dievkalpojumi dod man iespēju satikt draugus, senus paziņas, radus. Tie dod iespēju uzaicināt un pastāstīt par šo pasākumu maniem kursa biedriem.”

Rūta: “Jauniešu dievkalpojumi ir ļoti īpaši, jo tur var dzirdēt aktuālas tēmas, par kurām citos dievkalpojumos nerunā.”

Mārtiņš: “Vērtīgākais šajos dievkalpojumos ir tieši jauniešiem izvēlētas aktuālas tēmas, kas tiek pasniegtas saistošā veidā. Interesanti arī, ka dievkalpojumu kārtība nav tradicionāla, bet tiek mainīta atbilstoši tēmai, kas dod iespēju daudz pilnīgāk iedziļināties.”

Uz tikšanos nākamajos jauniešu dievkalpojumos!

Ieva Vilipsone

Dievkalpojums jauniešiem

«Divi»

Nākamās tēmas:

2008. g. 26. janvāris
«Kopdzīve vai mēģinājums?»

2008. g. 23. februāris
«Pirms saku «JĀ», es...»

Mīļi gaidīti!

Rīgā, Baznīcas ielā 12a

12a viesosies komponists un ērģelnieks Aivars Kalējs un soliste — koloratūrsoprāns Endija.

Ērģelnieks ir koncertējis gandrīz visās Eiropas valstīs, arī Kanādā, Japānā, nesen ASV ir spēlējis uz lielākajām ērģelēm pasaulē, bet pagājušā gada jūnijā adventistu Rīgas 1. draudzes 110 gadu jubilejas koncerta ietvaros viņš spēlēja arī uz mūsu nelielajām ērģelēm.

“Un tad ir Endija, kuru piesakot gribas ieturēt īpašu pauzi. Viņas sniegums ir atsvaidzinoši tīkams un uzmundrinošs, jo viņa iestudējumam ar savu skanīgo un augsto balsi piešķir pavisam atšķirīgu traktējumu.” (citāts no “Cape Times”)

Dziedātāja Endija ir dzimusi un augusi Latvijā, bet pēc studijām ASV par savu mītnes zemi izvēlējas Dienvidāfriku. Endijas soprānam piemīt klausītājus veldzējošs un nomierinošs spēks. Viņas uzstāšanās reizēs jaušama Endijas īpašā mīlestība uz klasisko mūziku, kurā par saviem etaloniem viņa izvēlējusies Mariju Kallasu un Sāru Braitmenu. Uzstāšanās reizēs uzrunājot un iesaistot arī klausītājus, Endija klasiskajai mūzikai piešķir izklaidējošu noskaņu.

Ausma Rituma

Jaunās telpās

Daudzi droši vien zina, ka adventistu Cēsu draudze jau vairākus gadus ceļ savu dievnamu vietā, kur ilgi ir bijusi draudzes oficiālā adrese - Cēsis, Līgatnes ielā 1.

Nu jau ir pagājuši 6 gadi. Vēl ir ļoti daudz darba, daudz vajadzību. Bet dzīvē ir sanācis tā, ka evaņģēliski luteriskās Sv. Annas draudze, kuras dievnāmā mēs ļoti ilgu laiku sapulcējāmies, ir uzsākusi nopietnākus remontdarbus senajā ēkā. Tāpēc mūsu draudzes vadība lūdza atļauju pilsētas domei sapulcēties Līgatnes ielā 1. Tādējādi šobrīd dievkalpojumi notiek pagaidām vēl nenodotā un neiesvētītā, tomēr ilgi lolotā jaunā dievnama ēkā. Jāsaka, ka neviens no mums tur nejūtas nemaz slikti, jo jūtama iniciatīva, atsaucība un ieinteresētība.

Šobrīd draudzei ir daudz darba. Mums jābūvē saimniekot, jāgatavojas uzņemti ciemiņi, jārod risinājums telpu akustikas un siltuma problēmām. Mūsu vēlēšanās ir, lai mēs nebūtu ēkai, bet ēka būtu mums – draudzes locekļiem un tiem, kuri vēlas šajā namā sastapt Dievu. Tāpēc vēlamies informēt, ka mūsu dievkalpojumi notiek:

- piektdienas vakaru plkst. 18:00;
- sestdienās plkst. 10:00.

Gada nogalē mūsu jaunajā dievnāmā notiks:

- 24. decembrī plkst. 18:00 - labdarības dievkalpojums;
- 29. decembrī plkst. 16:00 - gada noslēguma dievkalpojums.

Cēsu adventistu draudzes
komunikāciju nodaļa

Pat Dome ziedoja!

Nav noslēpums, ka Alūksnes adventistu draudzes lūgšanu namiņš nepavisam nav jauns un tas “raud” pēc remonta, pat pēc kapitālremonta. Draudzei naudas līdzekļu ir tik, cik nu ir. Lai tos ietaupītu, draudzes locekļi paši uzkopj draudzes telpas rindas kārtībā, bez samaksas. Šajā gadā Alūksnes pilsētas dome piešķirā adventistu draudzei 300 latus. Nolēmām, ka nepieciešams nomainīt logus. Un tā, pieliekot klāt savus ietaupītos līdzekļus un arī Latvijas draudžu savienībai piešķirot mums vēl iztrūkstāšo naudu, rezultātā novembra vidū adventistu baznīcai tika nomainīti visi logi pret jauniem. Tagad liekas, ka lūgšanu telpā ir pati saulīte ienākusi! Lai paldies Dievam un visiem, kas mums palīdzēja!

Anna Jaunzeme

Rēzeknē domā par veselību un ģimenēm

Kopš 2007. gada jūlija Žēlsirdības un Labdarības biedrība “Dzīves Cerība”, tās priekšsēdētājas Ludmilas Vanšinas personā, sadarbībā ar Rēzeknes pilsētas domes sociālās nodaļas atbalstu rīko lekcijas par veselību un attiecībām ģimenē. Tās notiek Rēzeknes Septītās dienas adventistu draudzes telpās, un to realizēšanā aktīvi ir iesaistījušies draudzes locekļi katrs ar savām spējām un talantiem. Tās apmeklēt iespēja ir ikvienam interesentam.

Strādājot pie reklāmas izveides, jāatzīmē, ka efektīgākā reklāma ir un paliek personīgs uzaicinājums. Cilvēki labprāt to novērtē un ar prieku apmeklē lekcijas. Ciklu plānots turpināt līdz gada beigām un iespējams arī nākamgad.

Komanda, kas iesaistījusies šajā darbā, ieguvusi neatsveramu pieredzi. Sevišķi gribas pieminēt lektorus Littu Andrejevu, Irīnu Mačņevu un Miku Kaimiņu, kā arī visus pārējos, kas atbalstīja šo pasākumu.

Elīna Ģipsle Rēzeknē

Talanti bērniem

Rīgas 5. draudzes 15 gadu jubilejā visā krāšņumā atklājās draudzes talanti. Tikai daži piemēri: slavēšanas grupas “Cerība” priekšnesumi, I. Markuses režisētā bērnu ludziņa un daudz kas cits. To visu baudot, manā apziņā nostiprinājās doma, ka kaut daļu no tā visa ir jāparāda citiem.

Ilgi nenācās gaidīt, jo “Žēlsirdības centra” rīkotajā labdarības akcijā palīdzēt Latgales puses trūcīgiem bērniem iesaistījās vai visi Rīgas 5. draudzes cilvēki. Tika vākti un ziedoti apģērbi un apavi Līvānu novada trūcīgiem bērniem. Man no savas puses nācās organizēt telpas vietējā mūzikas skolā, lai Māris Žagars varētu spēlēt pavadījumu “Cerības” dziedātājiem.

20. oktobra sabata rītā mūzikas skolas zāle bija pilna maziem skatītājiem, viņus pavadotiem pedagogiem un sociālajiem darbiniekiem. Rīgas 5. draudzes mazo aktieru ludziņa Aglonas internātskolas un visiem citiem sanākušajiem bērniem ļoti patika. Nebija jau viegli mazajiem aktieriem celties sešos no rīta, lai laicīgi ierastos Līvānos. Bet izrādei bija panākumi, un ne tikai pie bērniem. Rīgas 5. draudzes cilvēku atsaucība un piedalīšanās, ziedojot un vācot bērnu mantas, bija apbrīnas vērts.

“Žēlsirdības centra” rīkotajā labdarības akcijā piedalījās arī Līvānu Sarkanā Krusta nodaļa, Domes sociālās aprūpes nodaļa, vietējie uzņēmumi. Pateicība par saziņoto un sniegto koncertu no ziedojumu saņēmējiem bija patiesa un sirsnīga ar domu, ka mums vēl ir jātiekas. Dieva svētības un palīdzības šajā pasākumā tiešām netrūka.

Žēlsirdības centra vadītāja Dzintra Zoldnere

Jānoskatās vēl divi TV seriāli

3. novembrī Imantas kultūras nama telpā, kur pulcējas Rīgas III draudze, notika Rudens pateicības dievkalpojums. To atbalstīt bija atbraukuši jaunieši no Kauguriem. Kauguru draudzē, tāpat kā Rīgas III. draudzē, kalpo mācītājs A. Jākobsons.

Šādam dievkalpojumam bija pēdējais laiks, jo todien arī baltām, lielām pārslām sniga slapjš sniegs, un no dārziem raža jau bija novākta. Dievkalpojumā tas bija labi redzams uz 2 lieliem galdiem, pilniem ar visdažādākiem augļiem, dārzeņiem un rudens ziediem.

Jaunieši no Kauguru draudzes iepriecināja ar vairākām dziesmām. Mācītājs runāja svētrunu par ķēniņu, kurš rīkoja lielu mielastu, izsūtīja kalpu, aicinot viesus, bet tie visi aizbildinājās. Tad ķēniņš aicināja visdažādākos ļaudis no sētmalām. Pēc svētrunas šī pati līdzība tika attēlota uzvedumā, kas bija piemērots mūsu apstākļiem. Viens aicinātais aizbildinājās, ka jāmeklē jauna automašīna, jo nav ar ko rīt braukt uz darbu. Otrs aizbildinājās, ka jāuzspēj vēl noskatīties divi TV seriāli. Trešais, ka jāpaspēj pārdot vairākas kosmētikas preces, jo cilvēki gaidot.

Pēc vairākām slavas dziesmām dievkalpojuma beigās visi dievkalpojuma dalībnieki un viesi devās baudīt jau saviesīgu mielastu. Bet nākamajā rītā draudzei notika misijas pasākums bērniem, un rudens veltes tika ziedotas šim pasākumam.

Vilnis Tomsons

Dialogs Latgalē

2007. gada 27. novembrī Rēzeknes adventistu mācītājs Mikus Kaimiņš uzņēma viesus no citām konfesijām. Starpkonfesionālo līderu tikšanās notika jau otro reizi un tās mērķis bija meklēt starp konfesijām saskarsmes punktus un nākotnes sadarbības iespējas.

Šīs tikšanās iniciators, Ivars Graudiņš, ir neatkarīgās kristīgās grupas pārstāvis. Pasākumā piedalījās Rēzeknes, Viļānu, Ludzas un Kārsavas luterāņu draudzes mācītājs, pārstāvji no kristīgās studentu brālības Rēzeknes grupas, draudzes “Prieka vēsts” Rēzeknē mācītājs, Rēzeknes draudzes pārstāve no “Jaunās paaudzes”, Ludzas “Jaunās paaudzes” pārstāvis un pareizticīgo konfesijas pārstāvis, kas ir arī Rēzeknes kristīgo raidījumu vadītājs radio. Neieradās vien katoļu un baptistu pārstāvji.

Pasākuma dalībnieki puda gandarījumu par tikšanās iespēju. Baudot kopīgo mielastu, tie apmainījās kontaktiem un nolēma šādas tikšanās rīkot arī turpmāk.

Pacel klausuli

17. novembra pēcpusdienā koncertā “Pacel klausuli” pulcējās jaunieši no visas Latvijas. Atbilstoši tematam zālē bija dekorēta ar dažiem senlaicīgiem telefona aparātiem. Noskaņojums bija priecīgs gan mēģinājumu laikā, gan uzstājoties.

Koncerta vadītāji Inga un Dāvis Priedes ne reizi vien lika klausītāju pilnajai zālei smaidīt. Koncertā piedalījās ansamblī un solisti no Latvijas adventistu draudzēm, koris “Gaismas ceļā” un orķestris, kā arī viesis no ASV, Lūkass. Dzirdējām dzejas deklamāciju mūzikas pavadījumā un ieklausījāmies mācītāja Tālvālža Viļņa spilgtajā uzrunā.

Visvairāk atmiņā palicis Jelgavas draudzes priekšnesums, kad sveces bija gandrīz vienīgais apgaismojums zālē un uz ekrāna bija lasāma īsziņa no Dieva; kā arī apvienotā kora dziesmas, ko pavadīja jauniešu orķestris. Pēc koncerta varēja dzirdēt daudz pozitīvu atsauksmju no jauniešiem.

Tomēr ar koncertu viss vēl nebija beidzies. Koncerta organizētājas Ilze un Liene Liepiņas bija parūpējušās par interesantām aktivitātēm arī pēc koncerta un nelielas ieturēšanās.

Vēl vēlamies izteikt pateicību koncerta organizētājiem un dalībniekiem, kā arī aicināt jauniešus aktīvi piedalīties nākamā koncertu organizēšanā.

Katrīna Latgale

Svaigas un konservētas balvas

Oktoobra mēneša beigās Alūksnes adventistu draudze pulcējās uz Rudens pateicības dievkalpojumu jeb Pļaujas svētkiem.

No draudzes locekļu sanestajām rudens veltēm Evita Zeile bija izveidojusi skaistu kompozīciju. Muzikālā daļa bija daudzveidīga: dzejas lasījumi, vijoles un klavieru solo, ansamblī, dueti, koris. Bijām ļoti pateicīgi Justa Liepiņa ģimenei, kas sniedza brīnišķīgu koncertu.

Pēc dievkalpojuma bērni visiem izdalīja atveramas un krāsainas kļavlapas, kuru iekšpusē bija rakstu vietas no Bībeles un arī skaitlis, kurš bijā kā loterijas biļete. Katram skaitlim atbilda kāda no dārza balvām. Pasēdējām pie kopīgi klāta cienastu galda.

Pēc pāris stundām ar dievkalpojumu un paplašināto koncertu viesojāmies veco ļaužu pansionātā. Pansionāta zālē bija sapulcējušies vismaz divas reizes vairāk cilvēku nekā parasti, jo vecie ļaudis no iepriekšējā gada atcerējās Justa Liepiņa ģimenes sirsnīgos priekšnesumus. Pēc dievkalpojuma mūsu klausītāji katrs saņēma kādu no dārza rudens balvām konservētā vai svaigā veidā. Saņēmuši dāvinājumā rudens veltes, katrs pansionāta iemītnieks, tās cieši piespiedis pie savām krūtīm, ar laimīgu smaidu sejā devās uz savam istabiņām. Neviļus atcerējos latviešu dzejnieka vārdus: „Gūt var dodot, gūt var ņemot. Dodot gūtais neatņemams.”

Anna Jaunzeme

“SAKU PALDIES III”

Trešo gadu mūsu draudzes locekļi tiek aicināti nosaukt septiņus tukumniekus, kuriem valsts svētkos, 18. novembrī, pateikt paldies par no sirds darītu darbu. Šogad gan šis “novembra pasākums” notika 1. decembrī, jo Kultūras namā nebija cita brīva laika.

Katru gadu, organizējot šo pēcpusdienu, aicinām palīgus no kādas citas draudzes. Šogad tas bija Ogres draudzes ansamblis. Programma veidojās ļoti interesanta – dziesmas skanēja gan klavieru pavadījumā, gan kopā ar flautu, vijoli un ģitāru. Tiem, kas nav pieraduši klausīties garīgo mūziku, tā noteikti bija vieglāk to uztvert. Skanēja gan senas, gan šodienīgas garīgas dziesmas. Daudzi klausītāji pirmo reizi dzirdēja arī zāģa solo, ko izpildīja Valdis.

Tradīcija ir pasniegt pateicības rakstus pēc Jolantas un Ērika ģitāras pavadījumā dziedātās dziesmas “Saki savam tuvākam”. Tieši šī nopietnā, bet arī ļoti sirsnīgā, dziesma padara šo brīdi īpaši svinīgu. Ceram, ka pārdomas izraisīja arī lasījumi no Finleja grāmatas “Stiprais pamats”.

Šogad bija ieradušies visi septiņi nominanti. Tagad mūsu pateicības rakstus ir saņēmis 21 tukumnieks. Par daudziem no viņiem mēs nezinām, vai viņi ir kristieši, bet viņu darbs ir darīts “...ne kā cilvēkiem, bet Dievam par godu”.

Koncertam sekoja sadraudzības brīži ar ciemiņiem draudzes telpās. Atkal slavējām Dievu, ka tagad draudzei ir savs nams, un no sirds pateicāmies Ogres dziedātājiem par viņu atsaucību un gatavību kalpot.

Saki savam tuvākam, ka mīli viņu, saki, kamēr tas vēl dzird.

Neaiztaupi labo ziņu – ko var dot, lai atdod sirds.

Tukuma draudzē Daina

Studentu solidaritāte

Ziemeļamerikas studenti, kas mācās adventistu universitātēs, ir nolēmuši palīdzēt saviem biedriem Zimbabves universitātē, kuri cieš no pārtikas trūkuma.

Iepriekšējā AV numurā stāstījām par jauniešu apmācības konferenci, kas notika Zimbabvē, un kurai pārtiku iepirka kaimiņvalstī Botsvanā. Zimbabvē valdības neapdomātas rīcības dēļ sācies bads, un veikalos izpirkti pārtikas krājumi.

Adventistiem piederošā Solusi Universitātē jau apsvēra nodomu slēgt iestādi un sūtīt visus studentus mājās, jo nespēj nodrošināt studentu ēdināšanu. Skolā mācās 3200 studentu, ir arī liels pasniedzēju un administrācijas štats. Uzzinot par bēdīgo situāciju, Endrjūsa universitāte ASV nolēma vākt ziedojumus Solusi universitātes atbalstam. Drīz vien iniciatīvai pievienojās citas adventistu mācību iestādes.

“Tai ir jābūt ilgstošai palīdzībai,” saka draudzes Ziemeļamerikas reģiona Izglītības nodaļas viceprezidents Lerijs Blekmers. Blekmers rēķina, ka palīdzība ir nepieciešama pusgada līdz gada garumā. Pirmais sūtījums Zimbabvi ir jau sasniedzis. Universitātes pārstāvji rēķina, ka nepieciešami apmēram 120 tūkstoši ASV dolāru (60 tūkstoši latu), lai nodrošinātu ar pārtiku pasniedzējus un studentus gada garumā.

Zināmi pārtikas krājumi ir pieejami arī Zimbabvē, taču tie ir tik dārgi, ka vietējie iedzīvotāji nevar atļauties, un doties uz kaimiņvalstīm ir lētāk. Taču šī akcija ir lielā mērā riskanta. Daudzas organizācijas atsakās valstī darboties, jo palīdzību bieži vien nolaupa un izdala valdību atbalstošajiem grupējumiem.

Apbrīnojams ziedojums

Vēl pirms dažiem mēnešiem Bībeles lasīšanas klubus apmeklēja tikai atsevišķi cilvēki. Tagad ik nedēļu nāk simtiem un tūkstošiem. Notikušais ir negaidīts pārsteigums.

2000. gadā Rumānijā Adventistu Baznīca nolēma veicināt cilvēkos

interesi lasīt Bībeli. Pēc 50 gadu komunistu valdīšanas un sekojošā atkušņa vai ikviens ir dzirdējis par Dievu un reliģiju, taču retais ir lasījis Bībeli.

2000. gadā valstī tika izveidotas 20 grāmatnīcas, kuras nosauca “Sola Scriptura” (“Tikai Raksti”). Un šajās grāmatnīcās izveidoja Bībeles lasīšanas klubus. Visus šos gadus tie nīkuļoja. Apmeklētāju bija maz, trūka līdzekļu. Viss mainījās, kad kādu dienu projekta koordinatore kontā ieraudzīja 60 tūkstoš eiro (apmēram 42 tūkstoš latu). Tos kāds bija ziedojis anonīmi.

“Es nespēju izteikt vārdos savas

emocijas, prieku un sajūtu gammu, kāda bija. Jo šī nauda bija atbilde uz mūsu lūgšanām,” saka Bībeles lasīšanas klubu koordinatore Beatrise Lospa.

Tad anonīmais ziedotājs piezvanīja un izteica vēlēšanos tikties. Izrādījās, ka viņš ir milzīgas reklāmu aģentūras vadītājs, kuram pieder 60 procenti no visiem reklāmas stendiem Rumānijā.

Lospa pārsteigumā viņu apsveica, bet viņš teica, ka nav nācis pēc apsveikumiem, bet gan aicināt izlemt, kādu tekstu un bildi viņa gribētu redzēt uz reklāmas stendiem.

Izrādījās, ka ziedotājs pats, jauna cilvēka mudināts, pirms pāris gadiem bija nopircis vairākas grāmatas vienā no grāmatnīcām. Un visu, ko tajās uzzinājis, sācis pielietot dzīvē un biznesā. Tagad viņš lūdzot Dievu. „Viss ir mainījies, un tikai tāpēc, ka es sāku pielietot Dieva principus. Es domāju, ka ir pēdējais laiks kaut kā pateikties Viņam. Jo to, ko Viņš darījis manis dēļ, ne ar ko nevar salīdzināt,” sacījis biznesmenis.

Uz reklāmas plakātiem, kas izvietoti visā valstī, rakstīts: “Lasītprasme jums nedod nekādu labumu, ja jūs nekad neesat lasījuši Bībeli. solascriptura.ro. Programma Bībeles lasīšanai.”

Tagad mājas lapas apmeklētāju skaits ir dubultojies, un to skaits mērāms tūkstošos. 300 cilvēku pieteikušies Bībeles studijām internetā. Savukārt katrā no klubiem divreiz nedēļā pulcējas 30-50 interesentu.

Mūzika nevis tradīcija

Kaimiņvalstī Igaunijā novembra sākumā bija iespējams piedzīvot jaunu veidu, kā pielūgt Dievu un baudīt mūziku dievnāmā. Adventistu Baznīcas Transeiropas divīzijas vadība Igaunijā rīkoja mūzikas konferenci.

Mūziķi Kens Bērtons, Pols Lī, Trevors Džonsons un Divīzijas Mūzikas kalpošanas nodaļas direktors Mirosļavs Pujičs stāstīja par to, kāda ir bijusi mūzika un tās loma Adventistu Baznīcas vēsturē, kā arī par teoloģisko pamatojumu mūzikai dievkalpošanā.

Pasākums bija organizēts Baznīcas vadītājiem un mūzikas dzīves organizētājiem draudzēs, taču piedalījās arī aktīvie vietējās draudzes locekļi Tartu, jo pasākums notika tur.

Sabata dievkalpojums tika organizēts kā piemērs iespējamai muzikālai kalpošanai. Daudziem draudzes locekļiem bija iespēja piedalīties līdz šim nepieredzētā lūgšanā. Dievkalpojuma sākumā bija iespējams piedzīvot garāku sarunas brīdi ar Dievu, kurā katram ir iespējams piedalīties, aizvieto- jot ar to formālo sākuma lūgšanu, kas bieži vien ir kļuvusi par tradīciju.

Bet lielu interesi izraisīja sabata vakarā organizētais dievkalpošanas koncerts. Zāle bija pilna ar interesentiem. Jau iepriekš minētie mūziķi piepildīja dievnamu ar skaņām, kādas tur nekad vēl nebija dzirdētas. Aplausi, kas Igaunijas dievnamos ir retums, bija gandrīz neapturami. Mūziķus pavadīja vietējās muzikālās grupas, tajā skaitā jauniešu mūziķu grupa D-Dur. Vēlāk viens no mūziķiem Pols Lī uzstājās Igaunijas Kristīgajā radio. Viņš teica, ka viņu visvairāk iepriecina tas, ka uz dievnama skatuves bija gatavi kāpt un muzicēt ne tikai jaunieši, bet arī vecākās paaudzes cilvēki.

Mūziku nevar aprakstīt, to jādzird. Jums ir iespējams koncerta dziesmas redzēt internetā. Paskatieties, ja ir iespēja, nenožēlosiet. Adrese: www.advent.ee.

Ziņas sagatavoja Aidis Tomsons

Kur esam un kurp dodamies?

Hella Milbreta – Holma

Adventistu Transeiropas divīzijas padomes ziemas sesija

Cerības zīmes

Kas ir cerība? Laikā, kad pasaulē redzamas ciešanas, kad dzīve izspiež cilvēka spēkus, kad viltus reliģijas pārņem prātus, kāda nozīme ir cerībai? Vai apzināties, kādā laikā dzīvojam? No 2007. gada 14. – 22. novembrim Melnkalnē notika Transeiropas divīzijas (Adventistu Vispasaules Baznīca sadalīta vairākās divīzijās, Latvija iekļaujas šajā divīzijā, turpmāk - TED) padomes ziemas sesija, kuras tēma bija “Cerības

karstuma, tā lapas paliek zaļas. Arī sausā gadā tas nebīstas, tas nemitīgi nesavus augļus.” (Jeremijas 17:7,8).

Dzīva, augoša draudze

TED ir augusi pēc draudžu locekļu skaita pagājušā gada laikā, tomēr joprojām paliek jautājums: ko darīt, lai cilvēki, kas ienākuši draudzē, tajā arī paliktu un piedalītos ar savām spējām kalpošanas darbā? Katrs, kas aiziet no draudzes, nes sev līdzīgu skumju pilnu

Zviedrijā gadu desmitiem draudžu locekļu skaits ir nemitīgi samazinājies. Zviedri apņēmas lūgt katrs draudzes loceklis par 3 līdz 5 cilvēkiem, kurus viņi gribēja redzēt draudzē. Pirmo reizi pēc šīm nebeidzamajām desmitgadēm Zviedrijā ir kristīti visvairāk cilvēku, draudzes locekļu skaits ir audzis. Vai tas ir iedrošinoši? Un kā vēl! Vai jūs varat apņemties no šī brīža turpmākā gada laikā ik dienas lūgt par 3 līdz 5 cilvēkiem, lai viņiem ir ciešas attiecības ar Dievu?

Vai varat apņemties no šī brīža turpmākā gada laikā ik dienas lūgt par 3 līdz 5 cilvēkiem, lai viņiem ir ciešas attiecības ar Dievu?

zīmes”. No Baltijas ūnijas piedalījās Valdis Zilgalvis (prezidents), Andris Āriņš (sekretārs), Zigurds Laudurģs (mantzinis) un Hella Milbreta – Holma (Divīzijas padomes locekle, ierindas locekļu pārstāve no Baltijas).

Padome lēma par dažādiem jautājumiem TED darbā, apstiprināja bilanci un budžetu, plānoja stratēģiju un pasākumus turpmākiem gadiem, organizēja diskusijas.

Atklājot sesiju, Transeiropas divīzijas prezidents Bertils Viklanders teica garīgu uzrunu, kuras pamatā bija aicinājums balstīt cerību uz Dievu. “Svētīgs ir, kas paļaujas uz to Kungu un kura cerība ir tas Kungs! Tas ir kā koks, kas stādīts pie ūdens, un kas rieš savas saknes jo tuvu upei, tas nebīstas

stāstu. Iztēlojieties acu priekšā desmit jums zināmus draudzes bērnus vai jauniešus. Kurus piecus no viņiem jūs gribētu redzēt aizejam? Vai arī jums ir redzējums par rīcības plānu, lai bērni un jaunieši, pieaugušie un sirmgalvjī ne tikai paliktu draudzē, bet gūtu piepildījumu, aktīvi darbojoties kā Kristus mācekļi un darot daudzus citus par mācekļiem?

Viens no pamata jautājumiem ir, vai katrs viens ik dienu lūdz Dievu un lasa Bībeli? Noteikti jūs, kas lasāt “Adventes Vēstis”, piederat pie tiem, kam lūgšana un Bībeles lasīšana ir būtiska dienas daļa, un jums ir attiecības ar Dievu. Bet ko jūs personīgi varat darīt, lai rosinātu citus katru dienu lūgt un lasīt?

Lūgšanai ir tālejoša, spēcīga iedarbība.

Ierindas locekļi un mazās grupas

Viens no Transeiropas divīzijas mērķiem ir apmācīt ierindas locekļus, lai mēs varam pasniegt Bībeles stundas, vadīt evaņģelizācijas kampaņas. Vispasaules adventistu ierindas locekļu – biznesmeņu apvienība (“ASI”) ir izstrādājusi materiālus evaņģelizācijas kampaņām, apkopojusi svētrunas, kuras varam izmantot. Vai gribat piedalīties šajā iedvesmas pilnajā darbā, piedzīvot prieku, redzot, kad cilvēki atver sirdis Dievam, atmet pasaules bezcerību un pieņem Dieva spēku?

Vai esat dalībnieks kādā no mazajām grupām, vai vēlaties izveidot savu mazo grupu? Mazās grupas var rūpēties par tiem, kas Dievu vēl nepazīst, var aizsniegt cilvēkus, gādāt par viņu vajadzībām. Ir vajadzīgs plāns: kur esam un kur dodamies?

Dievs, darbodamies mūsos ar savu brīnišķo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam (Efez. 3:20 – 21).

Labdarība – vairāk nekā mirkļa impulss

Jānis Zoldners

Ziemassvētku dievkalpojums, eglīte, dāvanas un arī labdarība. Tādi varētu būt gada nogali un svētku laiku raksturojošie lietvārdi. Tie labi der kopā un ir tik ierasti, ka nerada nekādus jautājumus. Tad kāds ievaicājās: “Bet kā būtu ar labdarību arī pavasarī, vasarā un rudenī?” Iestājās domīgs klusums. “Vai nebūs par daudz prasīts?” Daži piekrītot māj ar galvu, taču ir arī tādi, kas tā nedomā.

„Strādājot bērnu centrā, bieži nākas saskarties ar to, ka ir grūti atrast atsaucīgus cilvēkus vai uzņēmumus šeit, Latvijā. Šķiet, ka ārzemnieki ir gatavāki mūs atbalstīt nekā vietējie. Jā, uz Ziemassvētkiem, Lieldienām, tad jau gandrīz ikviens ir gatavs atvest kādu nieku, bet, ja palīdzība nepieciešama ārpus svētkiem, tad parasti skan dažādas atrunas. Arī brīvprātīgos atrast nav viegli. Cilvēki, protams, novērtē to, ko mēs šeit darām, bet viss aprobežojas tikai ar vēlmi palīdzēt. Šķiet, ka cilvēki kļūst vēl aizņemtāki nekā tas bija vēl pirms diviem gadiem,” tā stāsta Sandis Spandegs, atbalsta centra bērniem un ģimenēm “Roku rokā” sociālais pedagogs.

Šī gada pēdējā mēneša numurā mēs piedāvājam iespēju iepazīties ar četriem cilvēkiem, kuriem labdarība nav tikai īsa savilņojuma brīža izraisīts ziedojums vai apstākļu sakritības diktēts žests, bet ikdienas nodarbošanās, kurai tiek veltīts pamatīgs intelektuālais un arī fiziskās enerģijas apjoms. Tas ir viņu darbs, ticības nodošanās un kalpošana Dievam.

Egita Kubliņa

„Īstenībā vairākām manis organizētajām labdarības akcijām kā prototips bija kāda daudz bērnu ģimene, kam bija piešķirts trūcīgās ģimenes statuss. Reiz šīs ģimenes māte man stāstīja, ka redzējusi transportējot sabojātas un izmestas labas mēbeles, bet viņai pašai mājās trūka gultas. Citā reizē viņas dēls nāca pie manis oktobra beigās kopēt darba burtnīcu angļu valodā, jo sakrāt 3 latus tā iegādei bija grūti. Otrs dēls iet uz sportu ar zeķēm, jo divus pārus apavu – ielai un sportam – ir problemātiski iegādāties. Vēlējos palīdzēt šai ģimenei un bērniem. Kad izdevās satikt īstos sadarbības partnerus, man bija skaidrs mērķis, ko es gribu izdarīt. Mēs kā kristieši taču dzīvojam līdzīd cilvēku problēmās.”

Egita darbojas Madonā kā sociālā darbiniece, ģimenes atbalsta speciāliste. Pēdējo divu gadu laikā viņa ir organizējusi četras labdarības akcijas. Pirmās akcijas „Mēbeles Madonas bērniem” laikā cilvēki zvanīja par mēbelēm, ko gatavi atdot. Egita apzināja klientu vajadzības, bet kāds uzņēmējs sagādāja transportu, lai mēbeles varētu nogādāt ģimenēm. Toreiz tika palīdzēts 20 ģimenēm.

Nākamā bija akcija „Pepijas skolas soma”, kurtika vāktas vecās mācību grāmatas, somas, apģērbs, rakstītas vēstules uzņēmumiem un organizācijām, lai ziedo naudu dāvanu kartēm grāmatu iegādei. Pagājušajā gadā tika

saziedoti Ls 840, šogad trūcīgajiem bērniem tika sapirktas sporta bikses un apavi, un skolām sporta inventārs kopumā par Ls 2628. Pagājušajos Ziemassvētkos ar vietējā laikraksta starpniecību Egita organizēja akciju „Piepildi Ziemassvētku sapni”, kurā bērni rakstīja vēstules par saviem sapņiem, bet iedzīvotāji un uzņēmēji atsaucās un tos piepildīja. Kopumā tika palīdzēts 35 ģimenēm – ar slēpēm, datoriem, mēbelēm, veļas mašīnām, ledusskapjiem, ģitārām, ziemas apaviem un vārdnīcām.

Dzintra Zoldnere

„1999. gada vidū dzīvoju un strādāju Līvānos. Ekonomiskā krīze un bezdarbs pilsētā bija radījis visai smagas problēmas. Uzmanību piesaistīja trūcīgo ģimeņu bērnu stāvoklis. Idejai par bērnu bezmaksas virtuvi sekoja lūgšanas un arī pamatīgs atbalsts no Vācijas adventistu labdarības organizācijas. Atklāti sakot, tā stingri noformulēt nemaz nevaru, kas mani uz to

pamudināja. Laikam taču līdzjūtība pret pašu neaizsargāto sabiedrības locekli - mazu bērnu. Kristus savā dzīves laikā bieži aizsargāja mazus bērnus - kaut vai Jaira meitiņu. Mācekļiem tika dota mācību stunda: „Laidiet bērniņus pie manis.” Un vēl Kristus vārdi Mateja evaņģēlijā: „Es biju izsalcis, Jūs mani paēdinājāt.”

Bērnu bezmaksas virtuve Līvānos darbojās vairākus gadus. Kad strauji mainījās ekonomiskā situācija, tad daudzi vietējie uzņēmumi, kuri to bija atbalstījuši, vairs nevarēja tā palīdzēt kā agrāk. Bet virtuve prasa ne tikai materiālu, bet arī finansiālu palīdzību. Līdz ar to Dzintra šobrīd periodiski organizē pasākumus bērniem. Arī šoruden oktobrī ar adventistu Rīgas 5. draudzes atbalstu bija koncerts bērniem un bērnu teātris.

Maija Žube

„Biju aizbraukusi uz Vāciju ciemos pie sava dēla Didža. Tur Leipcigas draudzē bija iespēja iepazīties ar projektu „Durvis”, kura mērķis ir dāvēt iespēju bērniem pēc stundām pavadīt brīvo laiku. Pēc Vācijā redzētā nolēmām lūgt Dievu par to, ko mēs varētu darīt Ērgļu labā, un tad kļuva skaidrs, ka jāveido bērnu dienas centrs.

Ērgļos ielas bērnu ir diezgan daudz, jo ir daudz tā saucamās sociāli nelabvēlīgās ģimenes. Sākumā gājām pie pagasta priekšsēdētāja, pie vietējā sociālā dienesta, kur dabūjām informāciju par sociāli nelabvēlīgajām ģimenēm ar bērniem. Ļoti ātri atradām telpas. No Vācijas draudzes saņēmām sūtījumu ar rotaļlietām un citām bērnu mantām. Tad izsūtījām ielūgumus, ielikām arī paziņojumu vietējā avīzē un uzlikām pie ēkas ieejas uzrakstu, ka šeit atrodas bērnu dienas centrs NOA. Vārdam NOA mums ir savs tulkojums - Nāc, Orientējies Augšup!”

Bērnu dienas centrs NOA Ērgļos tika dibināts pirms 5 gadiem. Tajā katru dienu strādā 2 cilvēki. Cilvēku grupa ir sastādījusi sev dežūru sarakstu. Dienas centrs ir atvērts darbdienās no 13:00 līdz 18:00 un dažreiz arī ilgāk. Centrs uzreiz iemantoja popularitāti, un jau pašā sākumā ik dienas tajā varēja sastapt līdz pat 35 bērniem vecumā no 6 gadiem līdz 19 gadiem. Šobrīd Ērgļu draudzei tiek būvēts jauns draudzes dievnams, un tajā atradīsies vieta arī jaunajam NOA centram. Ērgļu draudze ir 5 gadus veca, un tajā ir apmēram 25 draudzes locekļi.

Sandis Spandegs

„Man abi vecāki ir ārsti — tad nu laikam kaut kas no vēlmes palīdzēt citiem ir nācis jau ar „ģēnēm”.

Vēl pirms iesaistīšanās kādā konkrētā projektā bieži vien cilvēki ar dažādām problēmām lūdz man palīdzību. Centos, cik laiks un ročība ļāva viņus atbalstīt, taču bieži jutu, ka, to darot, cilvēku izlaižu, pieradinu pie palīdzības, viņš kļūst atkarīgs un bezspēcīgs pats kaut ko risināt. Tāpēc pēc Svešvalodu fakultātes pabeigšanas iestājos SDSPA „Attīstība” studēt sociālo darbu. Es gribēju iemācīties patiešām palīdzēt — iedot makšķeri, nevis zivi. Studijas ļāva paraudzīties uz labdarību no profesionālā viedokļa.”

Piedāvājumu strādāt ar bērniem Sandis saņēma, mācoties otrajā kursā. „Sākumā tas bija absolūts šoks, jo nebiju pieradis pie tāda skaļuma, rupjībām un pieaugušo nerespektēšanas. Tie bija bērni, kas lielāko daļu laika pavadīja ielas diktētajos apstākļos. Taču es priecājos, ka manā dzīvē bija šis pavērsiens, šajā laikā esmu mainījies gan pats, gan arī bērni.” Sandis strādā Nodibinājuma LELB Diakonijas Centrs Atbalsta centrā bērniem un ģimenēm „Roku rokā” par sociālo pedagogu jau piekto gadu. Viņa tiešie darba pienākumi ir rūpēties, lai centru apmeklējošie bērni apmeklētu skolu, palīdzētu izpildīt mājas darbus un apgūt iekavēto. Centru galvenokārt apmeklē bērni no augsta sociālā riska ģimenēm. Centrā tiek veidota maksimāli ģimeniska vide - bērni šeit var paēst, nomazgāties, piedalīties visdažādākajās nodarbībās, spēlēt galda spēles, rotaļāties, izpildīt mājas darbus, apmeklēt psihologu. Viņi iet uz koncertiem, izstādēm, dievkalpojumiem, pārgājieniem, katru gadu ir vismaz 3 nometnes. „Šķiet, ka daļa bērnu mūs jau uztver kā otru vecākus un uztic visu, kas viņiem uz sirds. Ir tik savādi, mulsinoši un reizē arī aizkustinoši dzirdēt, kad pēkšņi, kādam bērnam, mani uzrunājot, pasprūk „tēti”. Protams, mēs nevaram šiem bērniem aizvietot īstos vecākus, taču būt vismaz par cilvēkiem, kurus viņi atcerēsies ar labu vārdu, gan,” stāsta Sandis.

Cik lielā mērā savā darbībā tu ieliec arī savu kristīgo pārliecību?

Dzintra:

Visa mana darbošanās un līdzcilvēku iesaistīšana labdarības projektos bija balstīta uz kristīgo pārliecību un ne uz ko citu.

Egita:

Man neviens nav licis darīt minētās lietas, bet es to daru tāpēc, ka redzu cilvēku vajadzības, katra bērna vērtību, cenšos klientus uztvert kā līdzvērtīgus. „No mīlestības jūsu starpā lai redz, ka jūs esat mani mācekļi.” Domāju, ka Kristus bija labs sociālais darbinieks. Madonas adventistu draudzes mācītājs Juris Bite vienmēr mani atbalsta gan morāli, gan ar transportu. Draudze ziedo. Tā kristiešu vārds caur to tiek popularizēts. Dažkārt man klienti jautā, kas man liek darīt minētās lietas, un tad mums izveidojas dziļāka saruna.

Maija:

Mūsu kalpošanas galvenā doma ir iemācīt bērniem kaut ko par Dievu, ka viņi nav vieni. Mēs vēlamies, lai viņi tālākā dzīvē atceras, ka ir Dievs, kas viņus mīl.

KUR VĒRSTIES AR SAVU ZIEDOJUMU?

SDA Rīgas 1. draudzes labdarības nodaļa

Pieņem apģērbus un citus ziedojumus trešdienās Baznīcas ielā 12a. Pāra datumos 16:00 – 18:00, nepāra datumos 11:00 – 13:00.

holmss25@inbox.lv

Tā ir Sanda Spandega e-pasta adrese, ja ir cilvēki, kuri jūt aicinājumu darboties kā brīvprātīgie bērnu atbalsta centrā vai palīdzēt kādā citā veidā.

Bērnu dienas centrs NOA

Juridiskām personām ziedojot naudu šim centram, valsts atmaksā 85% no nodokļiem. Kontaktārunis – 2938330 (Maija Žube).

Latvijas humānās palīdzības centrs

Pieņem apģērbus un citus ziedojumus, otrdienās 17:00 – 19:30 Rīgā, Laboratorijas ielā 1, telefons informācijai 29517334 (Rihards Krieviņš). Liepājā, Roņu ielā 1, piektdienās 15:00, t. 26034187 (Ainārs Vauciņš). www.lhpc.lv.

www.ziedot.lv

Interneta portāls, ko uztur Hansabanka. Tā ietvaros tiek realizēti labdarības projekti visa gada garumā. Ir dažādas labas idejas, tai skaitā, apkopot daudzus vecāku lūgumi palīdzēt bērnu operācijām, kas izmaksā tūkstošus.

Tāpēc mūsu centrā bērniem tiek vadītas dažādas spēles un Bībeles nodarbības. Daudzi bērni, kas nāk uz centru, saka, ka tagad viņiem ir Dieva atziņa. Vienreiz pat dzirdējām, kā 2 bērni strīdējās par to, vai Dievs ir. Bija atnācis viens jaunatnācējs, un viņš teica, ka Dieva nav, bet otrs bērns, kurš jau pastāvīgi nāca pie mums, teica, ka viņš tagad zina, ka Dievs ir.

Ir, protams, reizes, kad paliek grūti, jo bērni ir ļoti aktīvi. Tad lūdzam Dievam gudrību, kā tikt galā.

Sandis:

Bez spēka, ko var dot ticība, ir grūti strādāt sociālajā darbā/labdarībā, jo cilvēks var ļoti ātri izdegt, saskaroties ar citu šķietami neatrisināmajām problēmām. Ticība Dievam ļauj noticēt pozitīvam iznākumam arī pavisam bezcerīgās situācijās. Un šo ticību labam iznākumam ir jāspēj pārnest arī uz to cilvēku, kuram tu centies palīdzēt. Neticot, ka viss ir atrisināms, nemaz nav vērts sākt kaut ko darīt. Vienu brīdi pats biju ļoti attālinājies no Dieva, un tad arī likās, ka neko daudz nespēju dot, kaut arī gribējās. Tagad, paldies Dievam, viss ir mainījies uz labo pusi!

Vai, praktiski darbojoties, esi guvis kādas atziņas?

Egita:

Man ļoti daudz ko ir iemācījusi Nelda, kas ir kristiete, veiksmīga uzņēmēja, aktīvi psiholoģiski strādā ar sevi, apmeklē pati un mani uzaicināja uz kursiem „Mērķtiecīgas plānošanas stratēģija”. Viena no atziņām ir tāda, ka ideja, mērķis ir jānoformē rakstiski maksimāli precīzi, jāapzina nepieciešamie resursi, un rezultāts būs. Nevajag baidīties sapņot lielus sapņus. Kad aprunājos ar kolēģiem par akciju „Piepildi Ziemassvētku sapni”, viņi neticēja, ka tā var izdoties. Bija skepse: „Kur Tu dabūsi un kā aizvedīsi bērniem lielās mantas?” Bet viss notika. Vēl viena lieta, ko esmu iemācījusies, ka nevajag cilvēkiem kaut ko lūgt, bet gan piedāvāt iespēju piedalīties svētīgā darbā. Ar domu, ka sabiedrībai naudas netrūkst, ir tikai jāprot to uzrunāt.

Dzintra:

Tas ir mans zelta kapitāls, ko esmu ieguvusi, vadot un darbojoties Žēlsirdības centrā. Tā ir vienkārši nenovērtējama pieredze, ko nav iespējams pieredzēt un iegūt, stāvēt malā un noskatoties labdarības procesā. Tagad, kad laiks ir pagājis un satieku cilvēkus, kuri parādīja nesavtību un sadarbību Žēlsirdības centra labdarības projektos, tad jūtam, ka tās ir

kaut kādas īpašas savstarpējas attiecības. Tajās grūtībās un arī skaistumā Dieva klātbūtne bija nepārprotama.

Maija:

Strādājot ar bērniem, iemācies pacietību. Saproti, ka Dievam ar mums pašiem var iet tikpat grūti.

Sandis:

Bieži vien ir licies, ka jāmet visu pie malas, jo šķiet, ka bērnu dzīvēs nekas nemainās — pēc patīkamiem uzlabojumiem ir vēl zemāki kritiēni. Taču par laimi, ilgtermiņā (jo daudzus no saviem „klientiem” pazīstu jau 5 gadus) varu saskatīt pozitīvus rezultātus. Galvenais, negaidīt, lai cilvēks izmainās pāris mēnešos. Daudzi no maniem centra bērniem ir kļuvuši lēnprātīgāki, apzinīgāki, sirsnīgāki un intelligentāki. Daļa jau strādā un mācās arodskolās. Vislielākie panākumi vienmēr ir tad, ja izdodas izraut bērnu vecākus no viņu problēmu riņķa danča. Vecāki jau tomēr ir tie cilvēki, no kuriem bērni mācās vispirms.

Vēl viena no atziņām, ko esmu guvis šajā laikā, ir, ka palīdzība noteiktās situācijās var pat šķist nežēlīga. Piemēram, ir sievas, kas piecieš savu vīru alkoholismu — viņus dzērumā apkopj, izgulda, vēl iedod naudiņu, lai viņš „salāpās”. Taču varbūt šādā situācijā ir labāk ļaut viņam piedzīvot savas bezrūpības sekas. Arī attiecībā uz bērniem — visatļautība nav mīlestība. Pieaugušajiem nav jāizpilda visas bērnu iegribas.

Ko darīt cilvēkam, ja viņš vēlas būt noderīgs un kādam palīdzēt?

Dzintra:

Šis jautājums jau pats par sevi ir vienkārši brīnišķīgs. Domāju, ka pats Dievs cilvēku pamudina vēlēties būt noderīgam un kādam palīdzēt. Jātur acis vaļā un jāierauga, kam un kur.

Tīri praktiski, tā var būt kāda organizācija kā Sarkanais Krusts, tā var būt slimnīca, vai arī vientuļš, vecs, slims kaimiņš. Es kādu dienu Latvijas televīzijā skatījos pārraidi, kur tika intervētas divas 16 – 17 gadu jaunas, modernas un skaistas meitenes, kuras regulāri ierodas Rīgā bērnu slimnīcas paleatīvajā nodaļā un tur vienkārši pavada laiku, rotaļājoties un draudzējoties ar slimajiem bērniem. Ziniet, mani tas satrieca. Apbrīnā skatoties uz šīm meitenēm, es nodomāju, kā var būt tik jauns un jau tik vērtīgs un neatkārtojams cilvēks. Lai iesaistītos kādos labdarības projektos, vispirms ir jāvēlas to darīt, jo bezjēdzīgi ir mēģināt cilvēku pārliecināt, iesaistīt un tad ar

lielām mokām un lūgšanos piedabūt uz kaut ko. Pats galvenais, protams, ir lūgšanas gan par pašu darbu, gan arī par cilvēkiem, uz ko vērsta labdarība.

Egita:

Vispirms vajadzētu precīzi formulēt savu mērķi vai vēlmi. Tad izveidot komandu vismaz no diviem cilvēkiem. Svarīgi ir nesavtīgi motīvi, izpratne par attiecīgo jautājumu un vismaz vienam cilvēkam spēja pasniegt savu ideju.

Ja mēs vēlamies to darīt, tad Dievs pats mums pieved cilvēkus, kam palīdzēt. Arī tā ir labdarība, nopirkt vitamīnus, burtņīcas, aiznest mazlietotas drēbes kādam mazturīgam bērnam, censties viņu regulāri atbalstīt. Labdarību var attīstīt jebkurā virzienā, mēģināt atbalstīt jebkuru ideju. Dzīves līmenis aug, un vajadzības, kas ir „norma”, arī pieaug. Dažkārt kristiešiem trūkst pacietības, gribas ātras pārmaiņas, bet tām ir vajadzīgi gadi.

Ja vēlaties palīdzēt plašākam lokam, ir vērts aiziet līdz sociālajam dienestam un pajautāt, kāda palīdzība būtu nepieciešama. Ir iespēja iesaistīties jau esošajās labdarības organizācijās – Pestīšanas Armijā, Sarkanajā Krustā, LELB Diakonijas centrā.

Vārds „labdarība”, pirmkārt, man asociējas ar to, ka kāds kaut ko dara bez atlīdzības, ne kā amata pienākumus, otrkārt, kāds kaut ko ziedo bez kādiem citiem mērķiem, kā palīdzēt cilvēkiem. „Kad Tava labā roka dod, lai kreisā nezina...” Devējam vismaz sirdī būtu jāsaglabā nesavtības motīvs.

Maija:

Ļoti īsi var pateikt, ja vēlas palīdzēt, tad lai palīdz. Cilvēkiem, kuri vēlas kaut ko darīt, ir jāmeklē sava niša, kur izpausties.

Sandis:

Vispirms, turēt acis vaļā un spert pirmo soli, jo, kam palīdzēt vai uzmundrināt, var ieraudzīt katru brīdi. Spēja palīdzēt jau ir dota katram, tikai atšķirība ir tā, vai mēs tam veltām laiku, vai arī gremdējamies savās problēmās. Pirmkārt jau, vajadzīga pozitīva attieksme pret dzīvi, iemīlēt sevi un apkārtējos un paskatīties arī uz citu vajadzībām. Mani ļoti uzrunā Asīzes Franciska vārdi:

„Dievišķais Kungs, dari tā, lai mana vēlme būtu, nevis saņemt mierinājumu, bet gan mierināt, nevis tikt saprastam, bet saprast, nevis tikt mīlētam, bet mīlēt, jo iegūstam mēs dodot, žēlojot tiekam apžēloti, un mirstot dzimstam mūžīgajai gaismai.”

Labdarība Bībelē

Egita Kubliņa

*Kad tu dod mīlestības dāvanas,
tad tava kreisā roka lai nezina, ko labā dara*

Pavirši lasot Bībeli, vārdu *labdarība* praktiski nevar atrast, nozīmīgākā rakstvieta ir Apustuļu darbos 9:36, kur Tabita tiek nosaukta par labdari un nabagu apdāvinātāju. Tāpēc varētu teikt, ka labdarība kā jēdziens un organizēta darbība ir radusies vēlāk baznīcas vēsturē. Daudz biežāk Bībelē tiek pieminēta žēlsirdība. Dievs pats 14 vietās tiek nosaukts par žēlsirdīgu. Ps. 37:21 – Taisnais ir žēlsirdīgs un devīgs. Dievs ir žēlsirdīgs un taisns, un Viņš arī mūs uz to aicina. “Tas Kungs, Tas Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā,” 2. Mozus 34:6. Šīs divas lietas – žēlsirdība un taisnīgums – Bībelē parāda mūsdienu labdarības virzienu. Žēlsirdība – sirds un mantas krājumu atvēršana pret cietēju, nabago, bāreni, atrautni. Kas iežēlojas par nabago, aizdod naudu Tam Kungam, un Tas viņam atmaksās par viņa labo darbu. (Sal. pam. 19:17)

Taisnīgums Bībelē atšķiras no mūsdienu izpratnes. Šodien mēs teiktu – es Tev aizdevu, dod man atpakaļ. Bībeles taisnīgums nozīmē – ja es dodu, es negaidu atpakaļ, ja Tev ir mazāk nekā man. Taisnīgums ir materiālā izlīdzināšanās starp mums abiem. Šis princips tika iestrādāts jau Mozus likumos par parādu atlaišanu, Jubilejas un Sabata gadu. Arī Jaunajā Derībā bībeliskā taisnīguma principi parādās došanās.

Bet, kad tu dod mīlestības dāvanas, tad tava kreisā roka lai nezina, ko labā

dara, tā ka tava dāvana paliek apslēpta; un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, tev to atmaksās (Mateja 6: 3,4).

Bībeliskā labdarība nav tikai materiālā palīdzība – ieskaitīt naudu kādā kontā vai iemest pāris latus kādam cepurē -, bet tā iekļauj attiecības, rūpes par cilvēku. Apustuļu darbos aprakstīts diakonijas darba sākums, Bībelē māca pret kalpiem izturēties kā pret cilvēkiem nevis mantu. Profesors Daniēls Duda saviem studentiem mācīja, ka Dieva definīcija ir attiecības, kas redzamas Trīsvienībā, nevis patiesība, kuras dēļ karot.

Bieži vien runājot par Kunga nākšanu, mēs akcentējam triju eņģeļu vēsti, bet ir vēl kāda vienlīdz spēcīga, brīdinoša un aicinoša vēsts, kas aicina uz labdarību, žēlsirdību un taisnīgumu.

„Bet, kad Cilvēka Dēls nāks Savā godībā un visi eņģeļi līdz ar Viņu, tad Viņš sēdēs uz Sava godības krēsla. Un visas tautas tiks sapulcētas Viņa priekšā; un Viņš tās šķirs, kā gans šķir avis no āžiem, un liks avis pa Savu labo, bet āžus pa kreiso roku. Tad Ķēniņš sacīs tiem, kas pa labo roku: “Nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētie, iemantojiet Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma. Jo Es biju izsalcis, un jūs esat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis, un jūs esat Mani dzirdinājuši; Es biju svešinieks, un jūs esat Mani uzņēmuši. Es biju plīks, un jūs esat Mani apģērbuši; Es biju slims, un jūs esat Mani apmeklējuši; Es biju cietumā, un jūs esat nākuši pie Manis.”” (Mateja 25:31-36)

Adventistiem ir jāmainās

Daniels Duda - Latvijā jau labi pazīstams ar savām drosmīgajām un dzīvajām svētrunām, Adventistu Baznīcas Transeiropas divīzijas izglītības un sludinātāju nodaļas vadītājs. Viņš bija viens no 2007. gada DeBronas mācītāju konferences organizētājiem. Viņa prezentācija bija par to, kā mēs uztveram pārmaiņas, kuras piedzīvo Adventistu Baznīca. Konferences noslēgumā AV Danielu Dudu aicināja uz sarunu.

Vai adventistu draudze, jūsuprāt, mainās?

Protams, to var pamanīt ikviens, kas ir draudzē vairāk nekā vienu mēnesi.

Vai tas jūs neuztrauc?

Jā un nē. Ir pārmaiņas, kas man patīk, un ir, kas nepatīk. Manuprāt, nav pareizi jautāt, vai mani personīgi uztrauc pārmaiņas, bet gan, vai šīs pārmaiņas ir uz labu, vai uz ļaunu. Es kā kristietis labāk uzdošu šādu jautājumu, nevis koncentrējos uz to, kas man personīgi patīk vai nepatīk. Es esmu savā dzīvē iemācījies, ka bieži vien lietas, kas patīk, man nemaz nav nepieciešamas, un lietas, kas nepatīk, izrādās, man ir ļoti vajadzīgas.

Vai varat nosaukt, kādas jūs saskatāt draudzē pozitīvas un negatīvas pārmaiņas?

Tā kā cilvēku mentalitāte un kultūra, laikam ejot, mainās, tad šodienas adventisti ir pavisam citādāki nekā draudzes pirmsākumos Amerikā 19. gadsimtā. Mūsdienās mēs vairs neizslēdzam no draudzes cilvēkus par to, ka viņi ir iestādījuši koku vai uzbūvējuši ķieģeļu māju. Kad biju vēl zēns, atceros, ka no draudzes izslēdza par to, ka kāds apprecējās ar cilvēku ārpus draudzes. Šodien mēs tā vairs nedarām. Senāk Ģenerālkonference nolēma, ka vīriešiem ir jānēsā bārdas, bet sievietes nedrīkst nēsāt matu gumijas. Šodien ir citādāk. Tās ir pārmaiņas, kuras es redzu pavisam skaidri.

No otras puses, ir arī teoloģiskas pārmaiņas. Agrīnie adventisti nāca no Christian Connection draudzes, kura neticēja Trīsvienībai. Šodien mēs esam stabila protestantu draudze (nevis kaut kāds kults vai sekta) un domājam citādi. 19. gadsimta puritānisms uzskatīja par grēku iešanu uz teātri un kāršu spēlēšanu, bet šodien ir lietas, kas ir daudz sliktākas par to, un tāpēc

vienkāršu kāršu spēli vairs nemaz nevar uztvert kā ļoti lielu problēmu.

Labi, bet kādas, jūsuprāt, ir negatīvas tendences draudzes attīstībā?

Skaidrs, ka vide un kultūra, kurā mēs dzīvojam, mūs ietekmē, tāpēc šodien ir plaši izplatīta tiekšanās pēc vairāk sasniegumiem. Tevi vērtē pēc tā, kas tev pieder. Un tas izpaužas kā dzīšanās pēc stāvokļa un ietekmes sabiedrībā. Tā rezultātā arvien vairāk samazinās vēlēšanās kalpot un atdot sevi Dieva darbam.

Mūsdienu aizņemtā dzīve padara mūs par ļoti virspusējiem cilvēkiem. Vairs nav laika lasīšanai, studēšanai, pārdomāšanai un cīņai. Visiem gribas universālu un iefasētu risinājumu visām situācijām. Nevienš vairs nevēlas nodoties tādiem jautājumiem, vai es esmu kopā ar Dievu, ko Dievs vēlas, lai es darītu, ko Viņš vēlas lai darītu mūsu draudze vai draudžu savienība?

Cita negatīva tendence ir mūsdienu politiskā mentalitāte. Draudzēs veidojas sava veida partijas, kas pats par sevi nemaz nav slikti, taču tās sāk lobēt savus kandidātus, lai tie tiek ievēlēti svarīgos

draudzes posteņos un varētu piedalīties svarīgu jautājumu pieņemšanā. Saprotiēt mani pareizi, ja ir nepieciešams izlemt par to, cikoks sāksies dievkalpojums vai kādā krāsā būs baznīcā paklājs, tad šis nav teoloģisks jautājums, un to var atrisināt balsošanas ceļā, bet jūs nevarat balsot par to, vai būs Kristus otrā atnākšana un kura diena mums ir jāsvēti. Šī tendence, ka pilnīgi visus jautājumus var atrisināt demokrātiskas balsošanas ceļā, man nešķiet pozitīva. Pie šādas attieksmes mūs vairs nesatrauks jautājums, ko Dievs vēlas, lai mēs darītu.

Mēs redzam, ka Adventistu Baznīcai pasaulē veidojas sava veida virzieni. Ir evaņģēliskie adventisti, progresīvie adventisti, vēsturiskie adventisti un pamatvirziena adventisti. Vai, jūsuprāt, tas ir normāli, vai liecina par sava veida krīzi mūsu draudzē?

Nav šaubu, ka adventistu draudze iet cauri sava veida identitātes krīzei. Jo kopš kustības sākuma 1844. gadā un organizācijas sākuma 1863. gadā valdīja uzskats, ka atliek tikai uzroīt piedurknes un izdarīt darbu, - Jēzus atnāks jau nākošajā dienā. Taču ir kaut kāds mērs,

DANIELS DUDA

Vecums: 48 gadi.

Kurpju izmērs: 47.

Izglītība: Teoloģijas maģistra un doktora grāds. Maģistra grāds iegūts Slovērijas Luterāņu seminārā Bratislavā. Doktora grāds ASV, Endrjūsas universitātē (1990. gads).

Kalpošana: Pēc studijām Endrjūsas universitātē 2 gadus strādā par pasniedzēju un teoloģijas nodaļas vadītāju Zaokskas garīgajā seminārā, 4 gadus Szavavas adventistu seminārā Čehijā un 6 gadus kā profesors Ņūboldas koledžā Anglijā. Transeiropas divīzijā darbojas kopš 2005. gada.

Ģimene: Precējies 1983. gada 3. jūlijā ar sievu Vieru. Vecākais dēls Mareks ir 21 gadu vecs un studē Amerikas vēsturi un literatūru, jaunākais dēls Romans ir 19 gadus vecs un studē filozofiju. Abi mācās Notingemas universitātē Anglijā.

Hobiji: Fotografēšana, datortehnika, mācīt Bībeli draudzes locekļiem.

Trīs lietas, kuras dzīvē vērtē visaugstāk: 1) Attiecības. Vispirms ar sev tuviem cilvēkiem (draugiem, radiem u.c.) un tad ar tiem, kuri ir atšķirīgi. 2) Veselība. 3) Draudze.

cik ilgi jūs varat kliegt „Vilks, vilks!” un jūsos kāds klausīsies. Tāpēc nav šaubu, ka pēc 1964. gada (līdz kuram varēja piemērot rakstvietu, ka 120 gadus Noa sludināja, un tad nāca gals) adventisms sāka piedzīvot zināmu krīzi. Šie dažādie virzieni, kurus jūs nosaucāt, ir vienkārši dažādi mēģinājumi atrast atbildi uz jautājumu: „Kāpēc mēs šeit esam?” Un no šāda viedokļa es nesaskatu tajā neko sliktu. Dažādiem cilvēkiem ir dažādas atbildes. Katrai no šīm grupām ir savs risinājums un sava atbilde mūsdienu situācijā. Un te ir vieta viedokļu apmaiņai un diskusijām, lai redzētu, kurš no piedāvātajiem ceļiem ir labāks, kurš no tiem piedāvā vairāk atrisinājumu un mazāk problēmu. Jo daži no šiem novirzieniem piedāvā vairāk problēmas nekā risinājumus.

Vai mums tas ir jāpieņem kā normāla parādība, ka draudzē ir vērojama šāda viedokļu atšķirība?

Protams, es personīgi varu nepieņemt vienai vai otrai draudzes grupai. Es varu kritizēt pilnīgi visu zem šīs saules. Taču tāpēc vien šie virzieni nepazudīs, ka man nepatīk fakts, ka tādi eksistē. Tie vienmēr būs neatkarīgi no tā, vai man tas patīk, vai nepatīk. Tāpēc mans skatījums ir šāds – ko es varu mācīties no tā, ka draudzē ir šādi uzskatu novirzieni. Es nesaskatu tajā kaut kādus draudus draudzes vienotībai. Draudi var sākties tad, kad viena grupa sāk uzskatīt sevi par labākiem, un runāt, ka visiem ir jābūt tādiem kā mēs. Tāpēc no otras puses var teikt, ja kāds mēģina otru kritizēt, tad viņš patiesībā saka: „Es vēlos, lai visi ir tādi kā es, jo Dievam patīk tas, kā es domāju un kāds es esmu.” To es

pielīdzinu jau Dieva zaimošanai.

Kā, jūsuprāt, mēs varam saglabāt vienotību?

Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jāatgriežas pie mūsu misijas uzdevuma. Tam ir jābūt nemainīgam. Misija ir darīt cilvēkus par sirsnīgiem Jēzus sekotājiem. Ja mēs to redzam kā galveno mērķi, tad mēs varam pieņemt dažādos veidus, kā to ir iespējams sasniegt. Es domāju, ka vienotība nav tad, kad visi domā pilnīgi vienādi. Tas nav iespējams ne psiholoģisku, ne kultūrālu apsvērumu dēļ. Mēs katrs esam atšķirīgs, par to nav nekādu šaubu. Un jo vecāks es palieku, jo vairāk saprotu, ka daudzas atšķirības ir psiholoģisku iemeslu dēļ un nevis teoloģisku. Daudzi cilvēki nespēj dzīvot, ja viņiem ir izvēles iespējas. Viņi grib visu baltu un melnu. Viņi negrib izvēlēties kādu no sešiem dzērieniem. Viņi vēlas, lai tiem iedod vienu, pasaka, ka tas ir īstais, un vairāk neapgrūtina.

Draudzes vienotība manā izpratnē ir

Ko līdzās citiem kristiešiem šodien nozīmē būt Septītās dienas adventistam?

Droši vien vairākums adventistu teiktu, ka tas nozīmē gaidīt drīzo Jēzus atgriešanos, ievērot sabatu, veselīgu dzīves veidu un desmitā maksāšanu. Respektīvi, tās būtu lietas, kuras mēs darām un kuras nedarām. Tomēr es personīgi tam īsti nepiekrītu. Tiesa, es ne mirkli nešaubos, ka tās ir svarīgas lietas. Nedaudz citā kontekstā Jēzus teica, ka „vienu jums bija darīt un otru neatstāt”. Taču problēma ir apstākļi, ka tā mēs koncentrējamies uz to, ko darām, bet, lasot Evaņģēliju, pamanīsim, ka Jēzus koncentrējas uz to, kas mēs esam, nevis ko darām. Tas, ko tu dari, ir svarīgi, bet noteicošais ir tas, kas tu esi. Visas Vecās derības pamatdoma ir apvienota vārdos „mīli Dievu un savu tuvāko”. Tāpēc man ir jāuzdod sev jautājums – vai tas, ka es gaidu Jēzus atnākšanu, turu sabatu utt., dara mani par vēl mīlošāku, vēl

Tas, ko tu dari, ir svarīgi, bet noteicošais ir tas, kas tu esi.

kaut kas pārcilvēcisks. To nedarām mēs. Vienotība veidojas tad, kad draudzes locekļi pakļaujas Svētā Gara vadībai. Dažādie draudzes novirzieni palīdz aizsniegt atšķirīgas ļaužu grupas. Vēsturiskie adventisti uzrunā pavisam cita tipa cilvēkus nekā evaņģēlistie. Ja mēs uztversim šos novirzienus kā efektīvu līdzekli aizsniegt plašāku sabiedrības spektru, tad no tā saņemsim tikai svētības.

laipnāku, vēl saprotošāku un vēl kalpot gribošāku personu? Jo patiesībā tieši tāds ir kristietības mērķis – mīlestība, miers un prieks.

Kad mans anāneticīgiem cilvēkiem teikt par savu pārliecību, vispirms es saku, ka esmu kristietis, jo, pirmkārt, es esmu kristietis un tikai pēc tam adventists. Kā pārliecināt kādu, ka viņam ir jānopērk saldējums? Vispirms ir jāpastāsta, kāds ir saldējums, lai būtu redzams, kāpēc viņam tas ir vajadzīgs, un tikai tad var turpināt sarunu par to, vai labāks ir vaniļas, zemeņu vai citronu. Manuprāt, pirmkārt un galvenokārt, adventisms ir kristietība. Parasti cilvēkiem pirmais jautājums ir – kāds man no tā labums? Tāpēc ir svarīgi uzreiz parādīt, ka kristietība mani dara labāku – par labāku tēvu, labāku vīru, labāku pilsoni, labāku vietējās draudzes locekli, kas vairāk rūpējās un kalpo. Un tikai pēc tam var stāstīt, kāpēc adventisms kā protestantu kustība ir vērtīgs nemams un, salīdzinoši ar citiem realitātes izskaidrošanas modeļiem, personīgi man daudz pieņemamāks.

Izjautāja Ģirts Rozners

Vientulības sajūta – Dieva klauvējiens

“Nav labi cilvēkam būt vienam...” (1. Mozus 2:18)

Lielai daļai sabiedrības jēdzieni “Ziemassvētki” un “prieks” ir gandrīz sinonīmi. Tomēr ne visiem; daudzu uztverē tie ir pat pretmeti. Kāpēc? Jau sen ievērots, ka Ziemassvētku laikā mēdz saasināties mūsu psiholoģiskās problēmas, sevišķi izplatītākā no tām – vientulība.

Šoreiz runa nebūs par vienatni jeb fizisku nošķirtību no sabiedrības, bet tieši par vientulību kā sajūtu; sajūtu, kas pazīstama ne tikai tiem, kas kaut kādu iemeslu dēļ dzīvo izolēti, bet tikpat daudz un, saskaņā ar pētījumiem, pat vēl vairāk tiem, kas dzīvo lielpilsētās un ik dienas kontaktējas ar desmitiem vai pat simtiem cilvēku.

Vientulība un tehnoloģijas

Pētnieki atzīst, ka viens no vientulības pandēmijas cēloņiem ir modernās tehnoloģijas. Kā teicis jau Alberts Einšteins – “Acīmredzams, ka mūsu tehnoloģijas ir pārspējušas mūsu cilvēcīgumu.” Mēs vairāk skatāmies uz televizoru nekā cits uz citu. Mēs iespraužam ausīs vadus un pa tiešo pumpējam sev smadzenēs mūziku (stilīgi!). Mēs braucam katrs savā

ar smagu slimību, tuvinieku nāvi, šķiršanos, darba zaudējumu un citām līdzīgām nedienām; tomēr izmisīga vientulības sajūta mēdz mākt arī tos, kuru dzīvē šādu faktoru nav.

Vientuļš kā ellē

Par rokenrola karali dēvētais Elviss Preslijs mira 42 gadu vecumā. (Par viņa nāves cēloni domas dalās: iespējams, viņš mira no nejaušas narkotiku pārdozēšanas vai arī izdarīja pašnāvību.) Zīmīgi ir viņa vārdi pēdējā publicētajā intervijā, ko viņš apmēram sešas nedēļas pirms nāves sniedza Lasvegasā, ASV. Žurnālists jautāja: “Elvis, kad tu pusaudzā gados sāki skatuves karjeru, tu sacīji, ka vēlies iegūt trīs lietas: bagātību, slavu un laimi. Tagad tev ir pāri četrdesmit. Tu esi bagāts, tu esi slavens, bet vai tu esi laimīgs?” Uz to

mājsaimniece. Tomēr – ja varam ticēt Elvisam, dolāri, lati, eiras un slava nav tā valūta, par kuru varētu nopirkt laimi, vai vismaz atpirkties no vientulības.

Vai pret vientulību ir zāles?

Un ja ir, tad kādas?

Pirmkārt, mums ir vajadzīga sabiedrība un mums ir vajadzīgas attiecības. “Un Dievs Tas Kungs sacīja: “Nav labi cilvēkam būt vienam; Es tam darīšu palīgu, kas atbilstu viņam.”” (1. Mozus 2:18) Vajadzība pēc attiecībām – tā ir Radītāja ieprogrammēta nepieciešamība.

Kā līdzekli šīs vajadzības papildīšanai pirmkārt Dievs ir devis laulību un ģimeni. Diemžēl mūsu grēcīgajā pasaulē attiecības starp ģimenes locekļiem ne vienmēr veidojas pozitīvi, un būt ģimenes cilvēkam ne vienmēr nozīmē nebūt vientuļam. Dievs mums ir nodrošinājis nākošo attiecību līmeni – draudzi. “Kad viens loceklis cieš, tad visi locekļi cieš līdzīgi; vai, kad viens loceklis top godāts, tad visi locekļi priecājas līdzīgi. Bet jūs esat Kristus miesa un katrs par sevi loceklis.” (1. Korintiešiem 12:26, 27) “Un vērosim cits citu, lai paskubinātu uz mīlestību un labiem darbiem, neatstādami savas sapulces, kā daži paraduši, bet cits citu paskubinādami un jo vairāk, redzot tuvojamies to dienu.” (Ebrejiem 10:24, 25) Bet ko darīt, ja es jūtos vientuļš, nesaprasts un nepieņemts arī draudzē?

Kur meklējami iemesli?

Ja man ir problēmas ar attiecībām gan ģimenē, gan draudzē; ja man šķiet, ka neviens mani nemīl, un neviens

**Dolāri, lati, eiras un slava nav tā valūta,
par kuru varētu nopirkt laimi, vai vismaz
atpirkties no vientulības**

mašīnā. Mēs “ielogojamies” katrs savā datorā. Tā vietā, lai normāli satiktos, apsēstos un parunātos, mēs apmaināmies īsziņām. TV, datori, atskaņotāji, mašīnas – vai modernās tehnoloģijas ir darījušas mūs laimīgākus? Viens gan ir skaidrs – tās ir darījušas mūs vientuļākus.

Ja runājam par Ziemassvētku laiku, par tā saukto svētku depresiju un vientulības sajūtu, saprotamu iemeslu dēļ sevišķi uzņēmīgi pret to ir cilvēki, kuri pēdējā gada laikā ir sadūrušies

Elviss atbildēja: “Nē, es neesmu laimīgs. Es esmu vientuļš kā ellē.”

Dažreiz mēs domājam, ka viss būtu daudz labāk, ja mēs būtu bagātāki, nu, kaut vai tādēļ, lai varētu atļauties saviem bērniem vai draugiem nopirkt kārtīgas Ziemassvētku dāvanas. Vai arī – es nebūtu tik vientuļš, ja es būtu ievērojams cilvēks, tāds, kas dzīvē kaut ko sasniedzis, nevis tāds, kā tagad – parasta, ikdienišķa viduvējība. Vienkāršs mācītājs. Parasts celtnieks. Parasta

negrib ar mani draudzēties, jādomā, vai iemesls tam nav manī pašā. Kāds tas varētu būt? Piemēram, patmīlība. Patmīlība (egoisms) ir galvenais faktors, kas kavē veidot un uzturēt dziļas un ilgstošas attiecības. Bībele saka: “Bet zini to, ka pēdējās dienās iestāsies grūti laiki, jo cilvēki būs patmīlīgi...” (2. Timotejam 3:1, 2) Šķiet, ka šis Bībeles pravietojums un speciālistu atzinums, ka mūsu gadsimta lielākā psiholoģiskā problēma ir vientulībā, nav vienkārši sakritība. Šeit parādās likumsakarība – es nevaru būt tuvās attiecībās ar citiem, ja es mīlu un rūpējos tikai par sevi. Ja es nebūšu draudzīgs, man nebūs draugu. Šodien tā ir daudzu vientuļu cilvēku skumjā realitāte.

Radīti, lai būtu ar Dievu

Tomēr, lai cik pilnvērtīgas arī būtu mūsu attiecības ar cilvēkiem, tās vien vēl negarantē brīvību no vientulības. Lasot Bībeli, redzam, ka Radītājs mūsos ir ielicis ne tikai nepieciešamību veidot attiecības ar cilvēkiem. Mēs esam radīti, lai būtu ar Dievu. Līdz ar to vientulības sajūtu, it īpaši ilgstošu, mēs varam uzskatīt par Dieva klauvējieni pie mūsu sirds durvīm. “Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klausīnu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani.” (Atklāsmes 3:20) Jeb citiem vārdiem – “Cilvēk, tavā sirdī ir tukšums, ko aizpildīt varu tikai Es!” Un svētais tas, kas šo klauvējieni sadzird un saprot. Daudzi, spītīgi noliedzot vajadzību pēc Dieva, savu mokošo sajūtu iemeslus interpretē pēc savas saprašanas un mēģina problēmu risināt saviem līdzekļiem. Cits ķeras pie pudeles, cits pie narkotikām, cits padara sev galu tūlīt un tepat.

Faktiski, katrs līdzeklis, pie kā mēs ķeramies, lai atvieglotu savas vientulības sāpes, katrs veids, kā mēs bez Dieva cenšamies aizpildīt tukšumu, ko mūsu sirdī atstāj Dieva klātbūtnes trūkums, ir grēcīgs, pat ja tā ir pati par sevi laba lieta. Vienalga, vai tā būtu ballēšanās, vai tas būtu alkohols, vai tā būtu iesaistīšanās bandā, vai tā būtu pārmērīga televīzijas skatīšanās, pārmērīga ēšana, pārmērīgs darbs, pornogrāfija, čatošana, “tusešana draugos” vai

jebkas cits. Visas šīs lietas (jā, izrādās - pat pārēšanās!) var radīt attiecību un tuvības ilūziju, kas tomēr vientulības problēmu neatrisina, gluži pretēji – ilgtermiņā to saasina vēl vairāk.

Atvainojies Kristum

Ja es to saprotu, apzinos un atzīstu, man ir visas iespējas no vientulības slazda izlauzties. Un šī izlaušanās var sākties ar... grēksūdzi. Tieši tā, lai tiktu uz priekšu, man vispirms jāatvainojas Kristum Jēzum, ka to vietu, kura manā sirdī pēc tiesas un taisnības pienākas

viss, kas vajadzīgs mūsu labklājībai un laimei, ka vienīgi Viņš patiešām var piepildīt ikkatru vajadzību, tad šī ticība neizbēgami ietekmēs visu mūsu dzīvi. Un, pirmkārt, tā izpaužīsies tādējādi, ka mēs vairs nelūkosimies apkārt pēc citiem veidiem, kā gūt piepildījumu.

Kristus ir vienmēr pieejams

Iespējams, šādas pārlicības iegūšanai nepieciešams laiks. Laiks un pieredze. Pieredze, ko mēs gūstam, ielaižot Kristu sirdī, uz klausot Viņu, sarunājoties ar Viņu, uzticoties Viņam, paklausot

Brīvība no vientulības sāpēm iegūstama atzīstot, ka mums ir vajadzīgs Dievs, un Dievs ir viss, kas mums patiešām vajadzīgs.

Viņam, es esmu mēģinājis aizpildīt ar visu ko citu.

Un tad Bībele mums saka: “Bet cerības devējs Dievs lai piepilda jūs ar visu prieku un mieru ticībā, lai jūs kļūtu bagāti cerībā Svētā Gara spēkā.” (Romiešiem 15:13) Un “Mans Dievs apmierinās katru jūsu vajadzību pēc Savas godības pilnās bagātības Kristū Jēzū.” (Filipiešiem 4:19)

Brīvība no vientulības sāpēm iegūstama atzīstot, ka mums ir vajadzīgs Dievs, un Dievs ir viss, kas mums patiešām vajadzīgs. Ja mēs savā sirdī ticēsim Svēto Rakstu apgalvojumam, ka iemiesotā Dieva - Kristus personā ir

Viņam; jeb citiem vārdiem – veidojot ar Viņu ciešas, pastāvīgas un personīgas attiecības.

Kristus ir vienmēr pieejams: “Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam” (Mateja 28:20), un Kristus nekad mūs neatstās: “Es tevi neatstāšu un tevi nepameitāšu” (Ebrejiem 13:5). Tā ir vislabākā Ziemassvētku vēsts visiem vientuļajiem.

Kristū ir viss, kas tev vajadzīgs. Pieņem šo patiesību, liec tai iespīsties savā prātā, sirdī, attieksmē un rīcībā, un tās būs visiedarbīgākās zāles pret vientulību.

Ģimeņu konsultanti izglītojas

Valda Reķe

Ikgadējais Adventistu Transeiropas divīzijas ģimenes un laulības konsultantu seminārs šogad norisinājās Grieķijā (Leptokaria, Pieria) oktobra pirmajā nedēļā. Tajā piedalījās arī 6 pārstāvji no Latvijas – Valda un Viesturs Reķi, Irina un Dainis Rudziņi un Gita un Dzintars Vaivodi.

Seminārā piedalījās vairāk nekā 40 dalībnieki no ASV, Lielbritānijas, Grieķijas, Serbijas, Polijas, Zviedrijas, Norvēģijas, Dānijas, Izraēlas, Ungārijas, Tuvo Austrumu bloka valstīm, Lietuvas, Igaunijas un Latvijas.

Šī gada seminārā galvenā uzmanība tika veltīta finansēm kristiešu ģimenēs, politiskās un ekonomiskās situācijas iespaidam uz laulībām, ģimenei kā evaņģelizācijas sākumam un savstarpējai pieredzes apmaiņai.

Valda ar Viesturu vadīja semināru par tēmu „Viesmīlības kalpošana”. Tuvākajā laikā ir plāns to organizēt arī Latvijā. Rudziņi un Vaivodi ģimenes bija sagatavojušas prezentāciju par laulību un ģimeņu situāciju mūsu valstī. No tās varēja secināt, ka Latvijā pašlaik novērojamas gan pozitīvas, gan negatīvas tendences. Piemēram, iedzīvotāju skaita samazināšanās, sieviešu īpatnsvāra palielināšanās, oficiāli reģistrēto laulību skaita pieaugums, šķiršanās skaita samazināšanās, jaunlaulāto vecuma palielināšanās, sekularizācija un ģimenes kā institūcijas nostiprināšanās. Pētījumā bija noskaidrots, ka laulību krīzes Latvijā parasti iezīmējas 5. un 15. kopdzīves gadā.

Jāatzīst, ka no šīm sabiedrības tendencēm nav pasargāta arī draudze, un tāpēc ar tām jārēķinās dažādās draudzes kalpošanas jomās, veidojot plānus un uzdevumus draudzes misijas darbam.

Interesantu prezentāciju šajā seminārā piedāvāja R. un K. Flaueri. Viņi izmantoja R.H. Neibūra grāmatā “Kristus un kultūra”, Elenas Vaitas grāmatā “Daba un dzīve līdzībās” un Bībelē atrastās atziņas.

Kristiešu dilemma

Kristieši visos laikos ir sastapušies ar dilemmu, ko darīt ar pasauli. Pat tad, kad tiekam aicināti „netapt šai pasaulei līdzīgi” (Rm. 12:2.), mēs tomēr tiekam sūfīti atpakaļ, lai liecinātu ar vārdiem un darbību (Mt. 28:19-20). Kā rīkoties? Ko darīt? Kā saprast?

Kristus un kultūra

Bībelē lasām, ka kristieši tiek aicināti notumsa gaismā, atšķirties no pasaules. Jāatceras, ka Svētie Raksti ir uzrakstīti valodā, kas atbilst kultūrvēsturiskajai situācijai Bībeles rakstīšanas dažādos laikposmos. Ja pagātnē pielietotie termini netiek modernizēti, tad Bībeles valoda paliek nedzīva un neefektīva mūsdienu lasītājam. Daudzi pievēršas Dieva atziņai, tieši pateicoties veiksmīgai harmonizēšanai starp kristietību un kultūras tradīcijām (1.Ķēniņu 18:21; 5.Mozus 30:18-20; Jāņa 3:36; Rm. 12:1-2; 1.Jāņa 2:15-17).

Kristus kultūrvidē

Saskaņā ar Jāņa 4:42 un 1. Jāņa 4:14, Kristus ir Glābējs un Pestītājs visām kultūrām visos laikos. Lojalitāte Kristum vada pie atziņas par aktīvas dalības sociālajos jautājumos svarīgumu un aicina uzturēt iespējami augstāku kultūras līmeni. Daudzi kristieši šaubās, ka, darbojoties „nekristiešu” vidē, kristietis zaudēs savu identitāti. Apustulim Pāvilam šajā sakarā bija pamatota pārliecība

par kalpošanas būtību un jēgu kultūrvidē: 1.Korintiešiem 9:19-23; 10:31-33.

Kristus pāri kultūrām

Lai gan Kristus – Radītājs un Kungs – piedzima, auga, strādāja, dzīvoja noteiktā kultūrvidē, Viņš nav attiecināms uz vienu noteiktu kultūru. Viņš ir pāri visām kultūrām, kādas vien cilvēki spēj radīt un iedibināt.

Kristus sekotāji, savukārt, saņem Kristus mīlestību un glābjošo darbu, un atsaucas tam ar mīlestību pret Dievu un cilvēkiem. (Mateja 22:37-39) Virsmērķis – pilnīga dievatziņa un Viņa mīlestības demonstrēšana savā dzīvē un attiecībās. Apustulis Pāvils šo attieksmi raksturoja vēstulē Romiešiem 7:21-25.

Kristus un kultūra paradoksā

Cilvēki dzīvo noteiktā kultūrvidē. Maldīgs ir uzskats, ka cilvēks vairāk tuvojas Dievam, pārveidojot kultūrvidi pēc Kunga valstības principiem. Kristus savus sekotājus ir darījis brīvus, lai tie pilnībā piedalītos kultūras dzīvē. Ja kultūras tradīcijas un paradumi nav saskaņā ar ticību Dievam un mīlestību pret savu tuvāko, Kristus aicina izvērtēt to būtību un lietderīgumu. (2Kor. 5:21; Gal. 5:17; Ef. 1:3-14; Kol. 1:15-23).

Kristus – kultūras pārveidotājs

Vēsture atspoguļo Dieva un Viņa radījumu dinamisku mijiedarbību. Kristus, kurš vienmēr ir bijis daļa no pasaules vēstures, ienāk cilvēces apzinātajā vēsturē noteiktā laika posmā, lai to atjaunotu un pārveidotu, gan pasaules kultūru kopumā, gan katru cilvēku atsevišķi. (Ef. 2:4-6; Filip. 3:20-21; Kol. 2:9-10; 1.Pētera 1:3-4).

Svarīgākā misija – ģimene

Gita un Dzintars Vaivodi no Jelgavas draudzes šajā ģimenes konsultantu seminārā bija pirmoreiz. Valda Reķe aicināja viņus uz sarunu gan par redzēto un dzirdēto Grieķijā, gan par situāciju Latvijā ģimenes, draudzes un valsts mērogā.

Ar ko jums šis seminārs likās īpašs, salīdzinot ar citiem darba/biznesa semināriem?

Dzintars:

Ar to, ka kopīgi piedalījāties apmācību kursā par mums abiem tuvu tēmu – ģimeni. Ģimenes kalpošanā nav iespējams darboties pa vienam, tāpēc to darām kopā. Patika tas, ka bija sabalansēts laika režīms – pietika laiks gan mācībām, gan atpūtai.

Gita:

Mani īpaši ieinteresēja tēma par Bībelē atklātajiem finanšu principiem ģimenēm, jo standarta biznesa semināros budžeta veidošana netiek apskatīta pēc Dieva Vārdā dotajiem padomiem.

Īpaša bija semināra gaisotne, jo satikās cilvēki no dažādām valstīm ar vienotu mērķi, lai mācītos būt laimīgi savās ģimenēs un palīdzētu arī citām ģimenēm gan draudzē, gan sabiedrībā.

Jūsu personiskie ieguvumi?

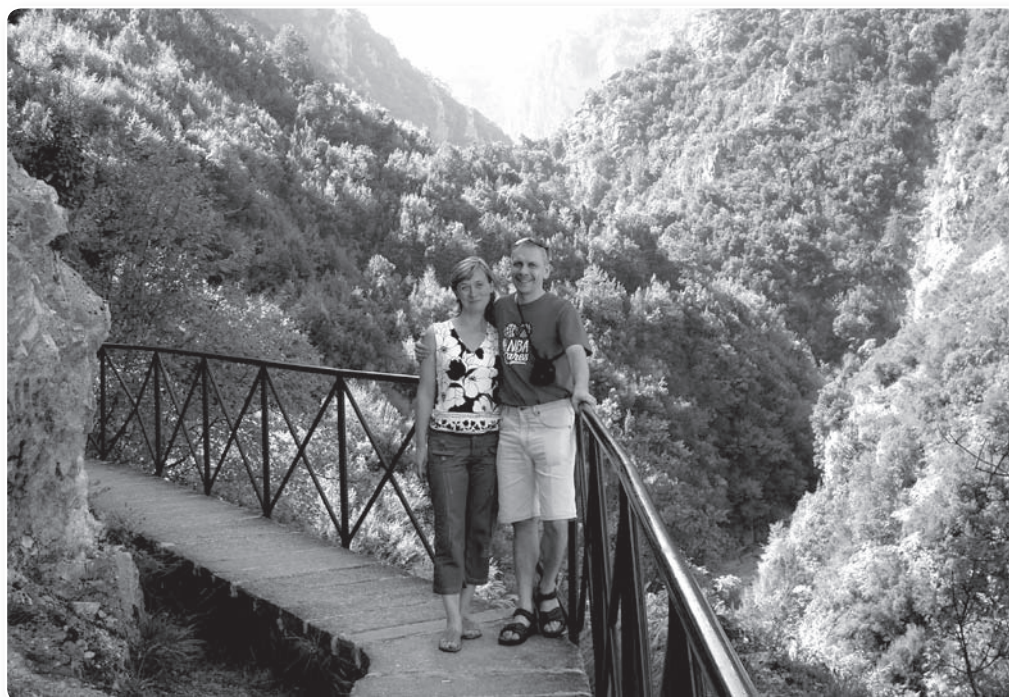
Dzintars:

Bija uzsvāri, ko saņēmu mācību kursu laikā, piemēram, tas, ka nav svarīgāka misijas lauka par savu ģimeni, pēc tam paplašināto ģimeni (vecāki, brāļi, māsas) un tikai tad pasauli – kaimiņi, darba kolēģi utt. Grieķijā īpaši varējām redzēt tuvās un sirsnīgās attiecības starp ģimenes locekļiem. Mūsu sabiedrībā tās pēdējā laikā sāk pamazām izplēnēt.

Gita:

Ieguvums bija arī tas, ka katras valsts pārstāvjiem jau pirms semināra bija uzdots mājas darbs - apkopot statistiku par situāciju ģimenēs savā valstī. Šīs informācijas vākšana un analīze ļāva mums pašiem dziļāk saprast, kāda ir ģimene Latvijā, kādi ir risināmie virzieni. Citu valstu pārstāvju prezentācijas deva ieskatu, kādas ir tendences pasaulē.

Kursa laikā mums tika arī piešķirta grāmata izpētei *Dick Towner and John Tofilon „Good sense budget course”*. „Veselā saprāta budžeta kurss” – skan tā īpatnēji. Vai mums bieži vien budžeta

sastādīšana nav kā zobu sāpes, kad šķiet, ka izdevumu ir tik daudz, bet ieņēmumu daļa aizvien par maz? Veselais saprāts, sastādot ģimenes budžetu, izpaužas, kad ģimenes locekļi ir uzmanīgi viens pret otru, ieklausās un ir gatavi sastādīt budžetu kopā ar Dievu.

Kādas izmaiņas jūs vēlētos redzēt draudzes ģimenē?

Dzintars:

Manuprāt, galvenā izmaiņa, kas būtu vajadzīga, ir atklātāka saruna par lietām, kas patiešām ir svarīgas ģimenēm. Mūsu modernā sabiedrība sagādā mums arvien jaunus izaicinājumus, ar kuriem mums katram personīgi ir jātiek galā. Atklāta diskusija un aizlūgšanas varētu stiprināt draudzes ģimenes un līdz ar to arī draudzi.

Gita:

Visas pārmaiņas sākas ar katru konkrēto cilvēku. Lai nebūtu tā, kā ir sacījis kāds nezināms autors: „Es brīnījos, kāpēc neviens neko nedara, līdz sapratu, ka esmu viens no viņiem.” Varam atklāt to, ka nākošajā ģimeņu nometnē

esam apņēmušies vadīt nodarbību un diskusijas par Bībelē atklātajiem finanšu principiem ģimenēm un to ieviešanu praktiskajā dzīvē.

Kā mēs kā draudze varētu kalpot sabiedrībai, atklājot, ka ģimene ir vērtība un laulība ir Dieva svētīta savienība?

Dzintars:

Vispirms jāsāk pašiem ar sevi. Jāsaprot, kādas ir draudzes ģimeņu stiprās un vājās puses. Ir lietas, kuras mēs varam dot sabiedrībai. Bet ir arī lietas, kuras mums pašiem jāmācās no ģimenēm sabiedrībā. Tas, ka vīrs ar sievu dzīvo kopā un viņiem ir bērni, vēl nebūt neliecina par ģimenes kvalitāti. Svarīgākais ir, kādas attiecības valda ģimenē, kā ģimenes locekļi risina problēmas un vai viņi viens otram ir draugi. Runājot par kalpošanu sabiedrībai, mēs nevaram palīdzēt visiem – svarīgs ir personīgs kontakts un personisks piemērs. Un vēl ģimenes var aicināt uz pasākumiem, kurus kopīgi organizē kristieši, piemēram, Ģimenes svētkiem.

Kā tu domā, vai Jēzus nāks drīz?

„Redzi, es nāksu drīz!” Atkl. 22:7

Es domāju tā...

Ainis Bričs,

„AV Alpina” līdzīpašnieks:
„Ja paskatās uz to, kas notiek apkārt ar cilvēkiem, tad, manuprāt, Jēzus nenāks drīz. Cilvēki ir pārāk aizņemti ar sevi, savām problēmām un darbu. Jēzum viņu dzīvēs nav vietas.”

Katrīna Latgale,

skolniece:

„Kristus nāks drīz. Tas ir kā līdzība par vīģes koku – kad tas sāk dzīt pumpurus, tad zinām, ka pavasaris ir tuvu. Tāpat, kad redzam, ka daudzas zīmes ir

piepildījušās un piepildās arī šodien, varam būt droši, ka Kristus atnākšana ir tuvu.”

Līga Zasa,

studente:

„Es domāju, ka pasaules gals tik tiešām varētu pienākt drīz... Balstoties uz to, kas rakstīts Bībelē, un salīdzinot, kas notiek mūsdienās. Protams, arī

agrāk netrūka dažādu notikumu, kas vedinātu domāt, ka pasaules gals ir klāt, bet agrāk nebija tik operatīvi dažādi mediji. Tagad mēs uzzinām nezin kādus sīkumus, kas kādā pasaules malā notiek, un tas tik tiešām liek pārliecināties, ka mums jābūt gataviem Tā Kunga atnākšanai un katra diena jādzīvo, kā būtu tā pēdējā.”

Viktors Averjānovs

mākslinieks:

„Jā, nāks drīz. Laiks nāk, un mēs visi (kuri zina kaut ko no Bībeles pravietojumiem) redzam, ka jau daudzi pravietojumi ir piepildījušies, un mēs tiešām

dzīvojam pēdējā laikā. Tiesa, katra kristiešu paaudze jau divus tūkstošus gadu domā, ka viņi dzīvo pēdējā laikā un tomēr, ja mēs ieskatāmies kaut vai Dāniēla grāmatā, tad mēs redzam, ka pravietojums par „daudz metālu statuju” un akmeni no Nebukadnēcara sapņa ir patiesi un ļoti precīzi pravietojumi. Arī lielāka daļa Atklāsmes grāmatas pravietojumu jau ir piepildījušies. Tāpēc mans secinājums ir: „Laiks ir ārkārtīgi tuvu!”

To mēs nevaram zināt

Andis Krēsliņš

(Newbold College teoloģijas students)

Patiesībā šinī jautājumā nemaz nejutos eksperts un diez vai varēšu dot kādu nopietnāku atbildi par to, ko savā laikā teica Kristus. Man personīgi nepatīk teoloģiskas spekulācijas par šo tēmu. Varu tikai piebilst, ka Kristus atnākšana var tikt apskatīta, izvērtējot no personiska un globāla mēroga perspektīvas.

Indivīdam Kristus atnākšana būtībā ir viņa nāves brīdī. Līdz ar to ir novērots, ka vecākās paaudzes kristieši vairāk domā un runā par Kristus drīzo atnākšanu. Globāli Kristus atnākšanas zīmes Bībelē cilvēki ir pētījuši visos laikmetos un centušies ieraudzīt šo zīmju piepildīšanos politiskos, ekonomiskos un reliģiskos notikumos. Noteikti cilvēki to darīs arī turpmāk, jo tas stimulē reliģisku (kristīgu) atmodu.

Patiesība ir tā, ka Kristus atnāks tad, kad viņš atnāks. Kā mēs nezinām, kad ir mirstamā stunda, tāpat mēs nezinām, kad atnāks Kristus. Tieši tā, kā mirstamā stunda var būt šodien, tieši tā arī Kristus var atnākt šodien. Būsim gatavi...

Cik drīz ir drīz?

Zigurds Laudurģs

(Newbold College teoloģijas bakalaura)

Atkl. 22:7 ir divi atslēgas vārdi:

Nāksu – gr. *erhōmai*, futūriskā tagadne, pirmās personas vienskaitlis. Futūriskās tagadnes lietojums norāda uz darbību, kura notiks nākotnē, kaut arī tā ir sākusies jau tagad. Gramatiskā forma pasvīturo darbības nenovēršamību, tā noteikti notiks. Piemēram, varētu teikt:

„Es ceļu (tagadne) maizi”, brīdī kad mīcu tikai mīklu.

Drīz – gr. *tahu*, apstākļa vārds, neitrālā dzimte, vienskaitlis. Vārds nozīmē ātri, steidzīgi, bez kavēšanās.

Jaunajā Derībā Kristus II atnākšana, no vienas puses, tiek attēlota kā tuvs notikums, no otras puses, kā ne tik tuvs. Pāvilam, Jēkabam un Pēterim šī diena ir „tuvu” (Rm. 13:12; Jk. 5:8; 1Pēt. 4:7). Jēzus ir apliecinājis, ka Viņš nāk drīz (Atkl. 22:7, 12, 20). Lai saviem sekotājiem kļiedētu domas par nekavējošu savu otro atnākšanu, Jēzus tiem stāstīja līdzību par kādu bagātu cilvēku, kas aizceļoja uz tālu zemi (Lk. 19:11-27). Matejam Kungs nāk pēc „ilga laika” (Mt. 25:19). Arī citās Jēzus līdzībās ir atrodama doma, ka atnākšana nebūs tūlīt (Mt. 24:48; 25:5). Tāda pati spriedze ir atrodama arī Vecajā Derībā. Tā Kunga diena, kā Vecajā Derībā apzīmē Kristus otro atnākšanu, ir gan tuvu, gan tālu (Hab. 2:3; Jes. 2:2; 13:6; Cef. 1:14; 3:8).

Lai gan Jēzus ir devis savas atnākšanas zīmes, tās nav domātas, lai kristieši mēģinātu noteikt precīzu atnākšanas laiku. To nezina neviens, ne eņģeļi, ne Dēls, kā vien Tēvs (Mt. 24:36). Zīmes domātas, lai kristiešos uzturētu modrumu, lai tie būtu gatavi. Šo domu izsaka tādas Bībelē atrodamas metaforas kā „zaglis naktī” (Mt. 24:42-44), līgavinis un desmit jaunavas (Mt. 25:1-13), ūdens plūdi (Mt. 24:38,39), dzemdību sāpes (1Tes. 5:3).

Kā skaidro Pēteris, Kristus otrās atnākšanas kavēšanās ir tāpēc, ka Kungs „ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet, ka visi nāktu pie atgriešanās” (2Pēt. 3:9). Gaidot Kunga atgriešanos, kristiešiem jābūt Jēzus lieciniekiem (Apd. 1:8), tādejādi veicinot citu cilvēku atgriešanos.

Runājot par Kristus otro atnākšanu, Bībele neatbild uz jautājumu, KAD tā būs, bet gan, KĀ mums to gaidīt. Gaidot Kristus otro atnākšanu, kristiešiem jābūt modriem un jādabojas cilvēku atgriešanās labā. Kad esam aizņemti ar kādu darbu, laiks paiet ātri, un Kunga atnākšana pienāks drīz!

PERSONĪBA

1. Vārds: Ieva

2. Uzvārds: Vilipsone

3. Es draudzē: pārsvarā darbojos saistībā ar jauniešu darbu. Piedalos jauniešu pasākumu plānošanā un organizēšanā, kā arī piepalīdzu draudzes avīzītes jauniešu nodaļas sadaļas plānošanā. Viens no atbildīgākajiem pienākumiem ir draudzes dievkalpojuma organizēšana. Šad tad sanāk arī padziedāt un padarboties ar bērniem.

4. Spilgtākie iespaidi no šīs vasaras: viens no spilgtākajiem iespaidiem bija atrašanās augsto Tatra kalnos un izbaudīt vēju, pasmaržot kalnu pļavu puķes, apbrīnot Dieva radīto varenību un dabas skaistumu. Otrs no spilgtākajiem brīžiem bija lēkāt pa jūras viļņiem un dziedāt slavas dziesmas Dievam!

5. Mīlākā grāmata (neskaitot Bībeli): Pepija Garzeķe (Astrīda Lindgrēna)

6. Mīlākā mūzika: Man patīk dažāda veida mūzika, tā kā nevaru nosaukt pašu mīlāko, šobrīd topā slavēšanas dziesmas, tādas kā: "Jesus, lover of my soul", "What a Friend I've" utml.

7. Ar ko nodarbojies ārpus draudzes? Studijas universitātē, darbs.

**8. Lielākais piedzīvotais pārbau-
dījums, ticības uzvara vai atbildēta
lūgšana:** vēstures stundā vidusskolā atbildēju uzdoto vielu par kristietības rašanos. Viena meitene, kam bija neliela skaudība pret mani vai ar "cemme", ka man veicas, uzdeva man jautājumu, vai es ticu Dievam. It kā normāls jautājums, tik pati vēstures skolotāja

bija ateiste, kā arī lielākā daļa no klases bija iepriekš apgalvojuši, ka netic Dievam. Es pilnīgi godīgi atbildēju, ka kā nu kuro reizi - ir reizes, kad ticu un ir reizes, kad šaubos...Bet pārējie pieprasīja, lai konkrēti atbildu ar "jā" vai "nē", pat skolotāja pieprasīja. Jutos kā iedzīta stūrī. Nezināju, ko atbildēt - klases spēks un mans apjukums. Tad man ienāca prātā Pēteris, kas 3 reizes noliedza Jēzu...tajā brīdī pateicu: "Jā, es ticu!" Un tad notika nākamais brīnums, tajā brīdī noskanēja zvans uz starpbrīdi, mani klasesbiedri sāka steidzīgi krāmēt mantas un vairāk neko nejautāja. Pēc šī atgadījuma sāku vairāk interesēties par Dievu, un to es uzskatu par būtiskāko ceļa pagriezienu manā dzīvē.

9. Mīlākai saldaļ ēdiens: saldējums ar zemenēm.

10. Brīvajā laikā es labprāt: atrodos dabā.

11. Savā draudzē es gribētu redzēt: vairāk sirds siltumu.

12. Mana mīlākā rakstu vieta Bībelē: 1Kor. 13:13: "Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šīs trīs; bet lielākā no tām ir mīlestība."

Ziņojumu dēlis

Dievs meklē cilvēkus, kopā ar kuriem Viņš varētu paveikt neiespējamo. Cik žēl, ka mēs bieži plānojam tikai tādas lietas, kuras varam izdarīt paši savā spēkā.
(A.W.Tozer)

Tam, kurš laivu airē, reti kad atliek laiks laivas šūpošanai.

(Autors nezināms)

Labu Kristus liecinieku nevar salīdzināt ar pārdevēju. Jo liecināts tiek nevis par produktu, bet gan par personu. Labs liecinieks ir kā ceļa rādītājs lielceļa malā. Nav svarīgi, vai tas ir vecs, jauns, izskatīgs vai neglīts; tam ir tikai jāspēj parādīt pareizais virziens un jābūt saprotamam. Mēs esam Kristus liecinieki, mēs rādām ceļu pie Viņa.

(John White)

- Rīgas V draudzē jauniešiem ir „Miera osta”, kur sanāk kopā katru otrdienu pl. 19:00
- Rīgas I draudzē trešdienās pl. 19:00 Baznīcas ielā 12a jaunieši sanāk uz Bībeles studijām, kuras vada Atis Čerņevskis.
- Liepājā otrdienās pl. 19:00 jaunieši sanāk kopā, lai runātu ar Dievu (lūgšanas brīži) un ieklausītos Dievā (Bībeles studijas).
- Valmierā jaunieši regulāri dodas izbraukumā. Tu arī vēlies? Droši par to jautā Egīlam (2634348)

Kalpot Dievam – kā tas ir?

Jēzus ar saviem mācekļiem sēdēja ļoti jaukā vietā Eļļas kalna nogāzē. Viņi sarunājās par šo un to, un kā parasti, mācekļiem bija daudz dažādu jautājumu.

- Kā mēs varam kalpot Dievam? Ko mēs varam?
- Mēs esam vienkārši zvejnieki un neprotam neko daudz citu darīt!
- Varbūt lai dara citi...

Jēzus saprata, ka mācekļi ir samulsuši, nedroši un nobijušies. Lai viņus iedrošinātu un arī iedvesmotu, Viņš sāka stāstīt viņiem kādu stāstu:

Kāds bagāts vīrs nakts vidū nervozi staigā šurp un turp savā istabā. Viņš ir nikns un uztraucies, un runā pats ar sevi:

- Tā tik man trūka tieši tagad doties tik garā ceļojumā... tomēr tas ir nepieciešams. Citādi nevar... Bet kas tad pa šo laiku notiks ar manu naudu?... Es paņemšu to līdz un centīšos uzsākt kādu biznesu pa ceļam... Nē! Tā tomēr nav laba ideja. Ir bīstami ņemt tik daudz naudas līdz. Brauciens ar kuģi, tad kamieļu karavāna... Labāk es to ierakšu zemē... Ak, nē! Kad

pārbraukšu, tā būs nozagta! Ko nu lai es daru?

Pēkšņi vīrs apstājas. Liekas, viņš ir izdomājis:

- Es izdalīšu savu naudu saviem strādniekiem! Viņi to pārvaldīs, organizēs biznesu manā vietā un tā to pavairo. Tā kā es pazīstu savus strādniekus, es katram uzticēšu naudu atbilstoši viņa spējām... Tā ir laba doma, tagad varu mierīgi iet gulēt.

Nākošajā rītā viņš liek savam sekretāram ataicināt trīs viņa labākos biroja darbiniekus: Obalu, Eberu un Aran.

- Bos, vai tu mūs sauci?
- Jā! – atbild bagātais vīrs. – Man jums ir jāpasaka svarīga ziņa. Rīt agri es dodos prom un nezinu, kad atgriezīšos.
- Un ko tad mēs darīsim, kad tu būsi projām?
- Tieši par to es vēlos ar jums runāt. Esmu nolēmis visu savu naudu izdalīt jums. Manas prombūtnes laikā jūs varat brīvi pieņemt lēmumus un ieguldīt naudu izdevīgos darījumos. Tādā veidā es varu būt drošs, ka mans uzņēmums turpinās veiksmīgi

darboties un nesīs mums visiem peļņu.

– Vai tiešām tu atstāsi mums visu naudu? – brīnās Ebers.

- Jā!
- Tā ir ļoti liela uzticēšanās. – noteica Obals.
- Jā, tā tas ir! Es jums uzticos. Tāpēc katrs no jums saņems maisu ar naudu. Strādājiet labi. Kad es atgriezīšos, tad norēķināsimies.

Tikai Arams neko nesaka, tomēr pie sevis prāto:

- Interesanti! Kamēr viņš ir prom, mums ir jāstrādā, lai pavairotu viņa bagātību!

Tikmēr bagātais vīrs turpina:

- Obal, tev es došu piecus maisus ar sudraba naudu. Es esmu pārliecināts, ka tu darīsi visu, lai labi ieguldītu šos līdzekļus.
- Jā, priekšniek! Tu vari uz mani paļauties. Patiesībā man jau ir ideja...
- Lieliski! Tagad tu, Eber. Es tev došu divus maisus ar sudrabu. Lūdz, lieki neriskē. Es ceru, ka tev veiksies labi.

– Nav problēmu, bos! Vari uz mani paļauties!

– Tagad, Aran. Tu esi mans jaunākais darbinieks, bet es vēlos arī tev dot iespēju. Ceru, ka tu spēsi sevi parādīt.

– Labi. – atbild Arans, bet pie sevis nodomā, ka atkal saņēmis mazāk nekā citi.

– Šef! – vēlas precizēt Ebers. – Kādi būtu ierobežojumi tavas naudas ieguldīšanai?

– Tā ir jūsu darīšana. Es to esmu jums uzticējis un tagad sagaidu, ka jūs rīkosities apzinīgi, godīgi un ar atbildības sajūtu. Kā jau teicu – norēķināsimies, kad es atgriezīšos.

Tagad ejiet un strādājiet.

Biroja darbinieki dodas prom. Pa ceļam katrs no viņiem domā, ko varētu iesākt ar naudu, lai gūtu drošu peļņu. Bet Arans ir neapmierināts, ka saņēmis mazāk nekā viņa biedri, tomēr arī viņa domas ir ap un par naudu:

Dievs mūs ir apveltījis ar dāvanām, kuras mums jāizmanto citu labā.

– Kas nekait Obalam, tik liela summa! Arī Eberam ir tīri nekas. Bet man? Ko es varu iesākt ar šiem grašiem? Varbūt es varētu... Ak, nē! Tur noteikti nekas nesanāks! Ja es ieguldu šo naudu, bet pasākums neizdodas un es visu zaudēju? Tad atkal man būs jāpiedzīvo pazemojums... Es labāk nedarīšu neko... Es zinu, ko es darīšu. Es ierakšu naudu drošā vietā, un man būs mierīga dzīve. Kad šefs atgriezīsies, es atdošu viņam viņa naudu atpakaļ. Es nebūšu neko nopelnījis, bet pats galvenais – es nebūšu neko zaudējis.

Savukārt Obals, pārnācis mājās, apsvēra ko darīt:

– Priekšnieks man ir parādījis lielu uzticību. Es došos uz kaimiņu ciemu un nopirkšu tur audumus, garšvielas un māla traukus, jo zinu, ka tur visas cenas ir zemākas nekā pie mums. Kad es to visu mūsu pilsētas tirgū pārdošu, es noteikti gūšu peļņu!

Arī Ebals bija norūpējies par to, kā labāk uzsākt biznesu. Viņš pat bija priecīgs, ka nebija saņēmis piecus maisus ar naudu, jo saprata, ka ar tik daudz līdzekļiem netiktu galā.

– Par naudu, ko man iedeva, es

nopirkšu ēzelīti un ratus. Tad es varēšu pārvadāt tirgotājiem preces. Tas būs ienesīgs darbs. Kad boss atgriezīsies, viņš būs priecīgs, ka man ienāca prātā šāds drošs biznesa veids.

Kamēr Obals dienu no dienas stāvēja tirgus laukumā un pārdeva preces, Ebals no agra rīta līdz vēlam vakaram pārvadāja tirgotājiem lielus un mazus saiņus, pakas un kastes. Tīkmēr Arans, naudu apracis, priecājās, ka nav jāstrādā, bet var dzīvot dīkā un neko nedarīt.

Tā pagāja vairāki mēneši. Kādu dienu pie trim vīriem ieradās viņu priekšnieka sekretārs un aicināja visus ierasties uz biroju, lai norēķinātos. Nākošajā dienā agri no rīta visi ieradās sava vadītāja ofisā. Pārradies mājās no tālā ceļa, bagātais vīrs vēlējas uzzināt, kā viņa padotajiem bija klājies:

– Kā jums gāja?

– Labi!

– Es vēlos nokārtot ar jums rēķinus. Obal! Es tev iedevu piecus maisus ar naudu...

– Jā, priekšniek. Es par šo naudu sapirku preces vairumā no ražotājiem un tad tirgū pārdevu. Es nopelnīju vēl piecus maisus ar sudraba naudu!

– Lieliski, Obal! – bagātais vīrs bija sajūsmā. – Tu esi bijis patiešām uzticams. Es vēlos tev uzticēt vēl lielākus uzdevumus. Tu būsi manas firmas jaunās filiāles vadītājs. Starp citu, es tevi ielūdzu šovakar uz mazām svinībām pie manis, par godu tam, ka esmu atgriezies.

– Pateicos!

– Un tu, Ebel? – bagātais vīrs jautāja tālāk.

– Šeit ir tavi divi maiši ar naudu, bet tas vēl nav viss. Par tevis doto naudu es nopirku ēzeli un ratus. Es pārvadāju tirgotājiem preces un esmu ļoti priecīgs, ka man tik labi veicās. Esmu nopelnījis vēl divus maisus naudas klāt. Te tie ir!

– Brīnišķīgi! Es patiesībā biju nedaudz noraizējies, kā tev veiksies, bet tu to paveici lieliski. Arī tevi es plānoju paaugstināt amatā... Jā, un atnāc arī tu uz viesībām šovakar pie manis.

– Paldies, šef! Man patiešām ir prieks strādāt tavā firmā.

– Un tu, Aran?

– Šeit ir tavs maišs ar naudu...

– ... Un?

– Kas „un”?

– Vai tad tev nemaz neveicās? Tu neko nenopelnīji?

– Patiesībā, bos, es neko nedarīju. Es zinu, ka tu esi stingrs un pat bargs, tāpēc es baidījos, ka varu tavu naudu zaudēt un neko īpašu nenopelnīt. Tāpēc es to naudu noglabāju. Te tā visa ir. Nekas nav pazudis!

– Ja tu zināji, ka es esmu bargs, kāpēc tu vismaz neieguldīji manu naudu bankā? Tur nebūtu liela peļņa, bet es vismaz procentus varētu dabūt. Bet tu pat to neesi izdarījis! Tu esi atlaists! Sekretār! Pavadiet šo kungu ārā pa durvīm. Viņš šeit vairs nestrādā!

Noklausoties šo Jēzus stāstu, mācekļi saprata, ka Dievs katram no mums dāvina spējas, laiku un arī līdzekļus, kurus mēs varam izlietot, lai pagodinātu Dievu un darītu ko labu cilvēkiem. Tā arī ir kalpošana Dievam. Mēs varam būt ļoti priecīgi, ka Jēzus pirmo reizi atnāca šeit, uz mūsu zemi, gandrīz pirms divtūkstoš gadiem. Skumji, ka tagad mēs nevaram Viņu satikt personīgi. Bet Jēzus taču ir apsolījis atkal atgriezties. Ko mēs varam darīt, kamēr Viņu gaidām? Kā varam iepriecināt viens otru?

Priekules draudzei jubileja

Andris Pešelis

Šogad Vaiņodes, Gramzdas un Priekules adventistu draudzei aprit 90 gadi. Lai gan minēti trīs nosaukumi, tā patiesībā ir viena draudze, kas dažādos laika periodos bija saistīta ar šīm apdzīvotajām vietām Liepājas rajonā. Piedāvājam nelielu ieskatu draudzes vēsturē.

Pirmie adventisti

Pirmais adventists Vaiņodes miestā bija Kārlis Tilibs, kurš 1909. gadā Liepājā iepazinās ar adventistu sludināto vēsti. Viņš aicināja sludinātāju J. Šneideru organizēt evaņģelizācijas sapulces Vaiņodē un sameklēja telpas namā, kur vietējā pašvaldība mēdza rīkot savus pasākumus. Zālē bija 300 sēdvietu, un evaņģelizācijas sapulču laikā zāle bija pārpildīta ar klausītājiem. Pēc sapulcēm sekoja kristības. Turpmāk adventisti Vaiņodē pulcējās „Jāņ-Indriķa” mājās. 1911. gadā 16 gadus vecā Laura Olga bija pārliecināta par adventes vēsti, bet viņas vecmāmiņa Štormane Ženija šaubījās. Tad viņas nolēma iet pie kāda Vaiņodes mācītāja aprunāties. Tanī ziemas vakarā bija stiprs putenis, un viņas pagāja garām meklētajam namam. Apmaldījās un nonāca pie nama ar gaišiem logiem. Tur kādam garāmgājējam viņas jautāja, kur notiek sapulces. Viņš atbildēja: „Tepat vien jau notiek!” un viņas ieveda šajā namā, kur tobrīd notika adventistu lūgšanu nedēļas sanāksme. Vēlāk vecmāmiņa secināja: „Pats Dievs mūs tanī vakarā vadīja.” Nākošajā gadā viņas kristījās.

Draudze starp diviem kariem

Pirmā pasaules kara laikā daudzi ticīgie devās bēgļu gaitās uz Krieviju. Kad pēc trīs gadiem ticīgie atgriezās atpakaļ, nams, kur notika sapulces, bija brīnumainā veidā palicis neskarts un no mājām nekas nebija pazudis. Tika dibināta Vaiņodes draudze, un neatkarīgās Latvijas gados draudze piedzīvoja izaugsmi, tomēr nepietiekamā draudzes locekļu skaita dēļ tā formāli tika pievienota Liepājas draudzei. Taču draudzes locekļi turpināja pulcēties Vaiņodē „Kauliņa” namā un Gramzdas „Upītēs”. Uz šīm sapulcēm brauca mācītāji no adventistu Liepājas draudzes.

Otrā pasaules kara gados Vaiņodes un Priekules adventisti pulcējās „Lankurtos” pie Lēvalda, taču, tuvojoties fronte, šīs grupas beidza pastāvēt.

Cīņa par sabatu

Pēc kara uz Gramzdu pārcēlās adventistu draudzes loceklis Fricis Mednis un darbu atrada patērētāju biedrības kantorī. Sabatu viņam iedeva brīvu, un svētdienās viņš šo dienu atstrādāja. Par viņu sāka interesēties varas iestādes un zvanīja viņa tiešajam priekšniekam, bet zvanītājs sajauca uzvārdus:

- Vai pie jums strādā tāds Keišs?

- Jā, strādā.

- Vai sestdienās viņš arī strādā?

- Arī sestdienās viņš strādā.

Pēc šī zvana F. Medni kādu laiku lika mierā. Taču reiz vasarā garām draudzes sapulces telpai brauca komunistiskās partijas instruktors. Viņš dzirdēja, ka kādā namā dzied dziesmas, apstājās un nāca iekšā skatīties. Telpā pulcējās adventisti, un starp tiem viņš pamanīja F. Medni. Uzzinājis, ka F. Mednis strādā patērētāju biedrībā un darba laikā atrodas reliģiskajā sapulcē, viņam lika priekšā ultimātu – strādāt sestdienās vai jāzaudē darbs. Izvēle krita uz otro variantu. Gramzda ir mazs ciemats, darbu grūti atrast, taču pēc pāris mēnešiem ar dažiem šķēršļiem brālim Mednim darbu atrast izdevās. Dievs neatstāj tos, kas vēlas ievērot Viņa likumus. Ar grūtībām iznāk saskarties, taču kopā ar Dievu tās ir jāpārvar.

Priekules draudze šodien

Sapulces notiek reizi ceturksnī Gramzdas „Krieviņos”, bet pārējās reizēs draudzes locekļi brauc uz Liepājas draudzes sapulcēm. Draudze ir maza, ap 12 locekļiem, un cilvēciski šķiet, ka tā var izdzist. Taču tā vēl pastāv.

Lai gan Priekules draudzei šogad nebija ielānāti jubileju saistīti pasākumi, tomēr tai var novēlēt, lai draudzes vēsturē vēl tiktu ierakstīti skaisti un svētīgi piedzīvojumi ar Dievu, jaunas uzvaras un jauni patiesības cīnītāju vārdi, lai Priekules, Gramzdas un Vaiņodes ļaudis būtu sagatavoti piedzīvot Kristus lielo apsolījumu (Apd. 1:8).

Vēsturiskas pieturvietas

1909. gads

Pirmais adventists Vaiņodē – Kārlis Tilibs, kurš vēlāk aicina mācītāju J. Šneideru organizēt evaņģelizācijas sapulces Vaiņodē. Notiek pirmās kristības.

1917. gads

Dibināta Vaiņodes draudze (pēc J. Šneidera ziņām). Draudze pulcējās „Plēpju Indriķos”.

1925. gads

Draudzē ir 25 draudzes locekļi, bet pēc desmit gadiem jau 34.

1927.-1933. gads

Evaņģelizācijas pasākumus Vaiņodē vada mācītāji A. Eglītis, K. Pokulis.

1937. gads

Draudzi vairs neregistrē, jo tajā ir mazāk nekā 50 draudzes locekļi, tāpēc tie pēc saraksta tiek pieskaitīti Liepājas draudzei.

1947. gads

Vaiņodes draudzi registrē ar Gramzdas draudzes nosaukumu. Draudzē ir 47 draudzes locekļi, tajā kalpo Liepājas draudzes mācītājs A. Jurkevics.

1983. gads

Draudze iegūst telpas Priekulē, Brīvības ielā 36a. Kopš tā laika šo draudzi dēvē par Priekules draudzi.

Gramzdas draudzē ir kalpojuši:

Liepājas draudzes mācītāji - O. Balodis, E. Grīnbergs, Ī. Kleimanis, A. Jākobsons, A. Āriņš.

Priekules draudzē ir kalpojuši:

Liepājas draudzes mācītāji Almants Liepiņš, Z. Kukulītis, O. Incenbergs, Ivo Roderts.

Spilgti Priekules draudzes atmiņā palicis laiks, kad draudzē uz vietas dzīvoja sludinātājs – Almants Liepiņš. Tad regulāri notika muzikāli priekšnesumi (1988.-1990. un 1992.-1995.).

Citu konfesiju zinas

Dārgākā grāmata

Latvijā nolemts izdot par kristīgās ticības izplatīšanos Latvijā un Igaunijā vēstoša albuma “Terra Mariana” kopijas.

“Terra Mariana” ir pāvestam Leo XIII 1888. gadā dāvināts albums, kas atrodas Vatikāna Apustuliskajā bibliotēkā. Tas vēsta par kristīgās ticības izplatīšanos Latvijā un Igaunijā - kādreizējā Livonijā, ko mēdz saukt par Marijas zemi (Terra Mariana). Albuma 70 pergamenta lapās (61x45 cm) atrodams bagātīgs vizuālais un tekstuālais materiāls par Livonijas pilīm, pilsdrupām, baznīcām, kapakmeņiem, senu dižciltīgu dzimtu ģerboņiem, zīmogiem, vēsturiskām personībām, kā arī seno sudraba un zelta monētu nospiedumi.

Atbilstoši iepriekšējam saskaņojumam ar Vatikāna Apustulisko bibliotēku, projekta praktiskajam īstenotājam Latvijā jābūt Latvijas Nacionālajai bibliotēkai, kurai ir jāslēdz attiecīgs līgums ar Vatikāna Apustulisko bibliotēku. Latvijas Nacionālā bibliotēka maijā ar Vatikāna Apustulisko bibliotēku noslēdza kopizdevuma līgumu par albuma “Terra Mariana” 10 pilno faksimilizdevumu un 1000 samazināta izmēra fotogrāfisku izdevumu izdošanu. Ar faksimilizdevumu saprot precīzu oriģināla kopiju līdz pat sīkākajai detaļai.

Vēl pirms demisionēšanas Aigars Kalvīša vadītais Ministru kabinets lēma par finanšu līdzekļu 42 168 latu apjomā piešķiršanu Latvijas Nacionālajai bibliotēkai, lai tā varētu samaksāt par izdevniecības “Franco Cosimo Panini Editore S.p.a.” sagatavotā krājuma “Terra Mariana” 1000 samazināto faksimilizdevumu drukāšanu.

Baznīcu izlīgums

Katoļu un Pareizticīgo baznīca pavirzījās vienu soli tuvāk izlīgumam, vienojoties par pāvesta primātu jeb pārākumu pār pārējiem baznīcu bīskapiem un patriarhiem, teikts baznīcu izplatītā dokumentā. Tomēr abu lielo baznīcu organizācijas joprojām atrodas tālu līdz pilnīgai attiecību atjaunošanai, skaidro Vatikāna pārstāvji.

Kopš 1054. gada Lielās šķelšanās, kad vispārējā kristīgā baznīca sadalījās Katoļu un Pareizticīgajā baznīcā, abu institūciju vadību pārstāvji šogad pirmo reizi oficiālās sarunās apsprieda Romas bīskapa lomu hierarhijā un vienojās par kopīgu dokumentu, kas atzīst pāvesta primātu. Vienošanās tikšanāspanākta, baznīcu pārstāvjiem tiekoties no 8. līdz 14. oktobra Ravennā, un dokumentu novembrī vienlaicīgi izsludināja Vatikānā un trijos pareizticīgās baznīcas centros - Stambulā, Atēnās un Kiprā. Zīmīgi, ka vienošanās dokumentu nav parakstījis Maskavas patriarhs, kura vadītajā baznīcā ir 250 miljoni ticīgo.

Ceļš, kas ejams līdz tiks sasniegta katoļu un pareizticīgo baznīcu vienība, joprojām ir garš, novembrī Vatikāna radio sacīja Katoļu baznīcas “kristiešu vienotības ministrs” vācu kardināls Valters Kaspers.

Pāvests pret ateismu

Pāvests Benedikts XVI decembra sākumā publicējis encikliku, kurā vēršas pret ateismu un, pielīdzinot to marksismam, apgalvo, ka tas vainojams “smagākajos nežēlības veidos un taisnīguma pārkāpumos” vēsturē.

75 lapaspuses garais dokuments “Spe Salvi”, kura nosaukumā izmantota Pāvila vārdu “cerībā glābti” latīņu versija, ir aicinājums pesimistiskajai pasaulei meklēt spēku kristīgajā cerībā.

Ateismu, īpaši 19. un 20. gadsimtā, var uzskatīt par “zināma veida morāli”, kas radusies kā protests pret pasaules netaisnību un pasaules vēsturi, uzskata pāvests. Taču vēsture ir pierādījusi, ka tādas ideoloģijas kā marksisms, kuras apgalvo, ka sociālo taisnīgumu jāiedibina cilvēkam, jo Dieva nav, ir kļūdainas, viņš norāda. “Tā nav nejausība, ka šī ideja noveda pie smagākajiem nežēlības veidiem un taisnīguma pārkāpumiem,” turpina Benedikts, piebilstot, ka tai piemīt “iekšējs melīgums”.

Pēdējā laikā ateisms nonācis sabiedrības uzmanības lokā, pateicoties tādām pieprasītām grāmatām kā Ričarda Dokinsa “The God Delusion” (“Dieva maldī”) un Kristofera Hičensa “God is Not Great” (“Dievs nav varens”). Šķiet, ka pāvests savā enciklikā vēršas pret pieaugošo interesi par ateismu attīstītajās valstīs, lietojot šādus apgalvojumus: “Izteiksimies pavisam vienkārši - cilvēkam vajag Dievu, citādi viņš paliek bez cerības.”

Benedikta pirmā enciklika “Deus Caritas Est” bija veltīta erotiskajai un garīgajai mīlestībai cilvēku attiecībās. Tiek uzskatīts, ka 2005. gadā ievēlētais pāvests jau strādā pie trešās enciklikas, kurā gatavojas pievērsties sociālajam taisnīgumam. Tā varētu nākt klajā nākamajā gadā.

Protestē pret filmu

Pirmizrādi pieredzējusī Holivudas lielbudžeta fantastikas filma “Zelta kompass” jau iespējusi izraisīt nopēlumu no kristiešu organizācijām, kas filmas autoriem pārmet ateisma propagandēšanu bērnu auditorijā. Kristīgas organizācijas aicina boikotēt filmu.

Tajā attēlota kādas meitenes cīņa ar noslēpumainu reliģisku organizāciju, kas, kā norāda „Katoļu līgas” prezidents Bils Donahjū, simbolizē Katoļu baznīcu.

Filmas veidošana studijai izmaksājusi 180 miljonus dolāru, un par tās scenārija pamatu ņemta Filipa Pulmana triloģijas “Viņa tumšie materiāli” pirmā grāmata “Ziemeļblāzma”. Rakstnieks pastāvīgi mēdz uzsvērt, ka ir ateists.

“[Filmas] mērķis ir kaitēt kristietībai un popularizēt ateismu,” teikts Donahjū izplatītajā paziņojumā.

Vienlaikus filmas režisors Kriss Vaitss norāda, ka filmā centies mazināt grāmatu reliģisko simbolismu, lai “Zelta kompass” skatītājiem neliktos aizskarošs. Filmas reklāmas kampaņā vēstījumu, ka filmas saturs nav vērsts pret kristīgo ticību, uzsver arī “Zelta kompasa” lielākās zvaigznes - Nikola Kidmena un Daniels Kreigs.

“Es neuztveru to tā,” pārmetumus, ka filma ir ateisma propaganda, noraida Kidmena, kas “Zelta kompasa” atveido galvenās ļaunprātes lomu, piebilstot, ka “vienmēr pastāv interpretācijas iespējas”. Izsakoties par filmas antireliģisko saturu, aktrise norāda: “Es būtu ļoti pārsteigta, ja cilvēki, kas filmu tiešām būs redzējuši, domās tāpat.”

Latvijas skatītājiem filmu “Zelta kompasu” kinoteātros sāka demonstrēt no 14. decembra.

LABĀKĀ DĀVANA!

DESMIT BAUŠĻI

Zinātne un tehnoloģijas

Tik daudz informācijas! Tik neierobežotas iespējas izziņāt visu pasauli!

Un tomēr, kāpēc joprojām mēs pazīstam badu, vardarbību un tirāniju?

Tāpēc, ka šī laikmeta smagākās problēmas nav zinātniskas vai tehnoloģiskas, bet morālas. Ja tās būtu zinātniskas vai tehnoloģiskas, mēs tās būtu atrisinājuši jau sen. To mēs patiešām protam.

Varbūt mēs neredzam atšķirību starp informāciju un gudrību?

Varbūt, ka visām problēmām tepat ir risinājums, tikai esam to nepārtraukti ignorējuši?

Varbūt esam noraidījuši kā vecmodīgu pašu lielāko senatnes dārgumu?

Desmit baušļi

Tie nav tikai novecojuši raksti. Tie ir kā pāri plūstošs avots, pilns ar lielāko dzīves gudrību kā atrisināt ikdienas dzīves sarežģījumus un problēmas. Tie ir principi, kuriem ir reāls pielietojums katru dienu. To darot, ikviens saņems apstiprinājumu.

Kas notiktu, ja mēs ņemtu vērā desmit baušļos ielikto gudrību un padarītu tos par daļu no mūsu pasaules?

Kā būtu, ja mēs ielūkotos šo seno, ietekmīgo principu dziļākā nozīmē?